

ÅRGÅNG 126 • NUMMER 5 • JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA • MAJ 2002

LIAHONA

LIAHONA

PÅ OMSLAGET

Framsidan: Fotoillustration Welden C Andersen. *Baksidan:* Fotoillustrationer Steven Bunderson och Welden C Andersen; Kung Benjamin predikar för nephiterna, av Gary L Kapp.

LILLA STJÄRNANS OMSLAG
Fotoillustration John Luke

ARTIKLAR

- 2 BUDSKAP FRÅN FÖRSTA PRESIDENTSKAPET: SANNINGENS PELARE
GORDON B HINCKLEY
- 10 LÄRA SIG TJÄNA L TOM PERRY
- 25 BESÖKSLÄRARNAS BUDSKAP: LEVA SOM DYGDIGA KVINNOR
- 32 SISTA DAGARS HELIGA BERÄTTAR: "GUDS RIKE ÄR HÄR"
EN UNDERBAR GÅVA TILL MIG STEFANIA POSTIGLIONE
JAG VÄGRADE ATT LYSSNA ISABEL BERRIOS
FRÅN ETT ENDA FRÖ REX EUGENE COOPER
MIN VÄN "MILKSHAKE" ROBERT LEE "ROCKY" CROCKRELL
- 40 GUATEMALA: BYGGER FÖR FRAMTIDEN DON L SEARLE
- 48 HUR MAN ANVÄNDER LIAHONA MAJ 2002

UNGDOMSSIDORNA

- 9 SÅ KAN VI FÅ VÄLSIGNELSER ANGEL ABREA
- 20 STÅ FÖR SIN TRO I DANMARK LAURY LIVSEY
- 26 PÅ VÄG RAVENAL P SOLOMON
- 28 NÄR LIVET BLIR TUFFT JOHN B DICKSON
- 38 LIAHONA-KLASSIKER: VÄNNER FÖR EVIGT MARVIN J ASHTON
- 47 VISSTE DU DET HÄR?

LILLA STJÄRNAN

- 2 VÅRA PROFETER OCH APOSTLAR TALAR TILL OSS: STANNA I BÅTEN
RUSSELL M NELSON
- 4 SAMLINGSSTUNDEN: "NI ÄR ETT GUDS TEMPEL" VICKI F MATSUMORI
- 6 BARA EN GÅNG TILL TERESA WEAVER
- 9 BERÄTTELSE UR NYA TESTAMENTET: DEN BARMHÄRTIGE SAMARITEN;
FÖRVANDLINGEN
- 14 VÄNNER EMELLAN:
ÄLDSTE ROBERT J WHETTEN
- 16 ROLIGA SIDAN: SKRIFTSTÄLLEKUB
SCOTT SUDBURY

SE SIDAN 2

SE SIDAN 10

Maj 2002 • Årgång 126 • Nummer 5
LIAHONA 22985 180
Officiell tidskrift för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

Första presidentskapet:

Gordon B Hinckley, Thomas S Monson, James E Faust

De tolv kvorum:

Boyd K Packer, L Tom Perry, David B Haight,
Neal A Maxwell, Russell M Nelson, Dallin H Oaks,
M Russell Ballard, Joseph B Wirthlin, Richard G Scott,
Robert D Hales, Jeffrey R Holland, Henry B Eyring

Redaktör: Dennis B Neuenschwander

Rådgivande: J Kent Jolley, W Rolfe Kerr, Stephen A West

Studiekursavdelning:

Verkställande direktör: Ronald L Knighton

Redaktionschef: Richard M Romney

Grafisk chef: Allan R Loyborg

Redaktion:

Chefredaktör: Marvin K Gardner

Assisterande chefredaktör: Jenifer L Greenwood

Redaktör: Roger Terry

Assisterande redaktör: Lisa Ann Jackson

Redaktionsassistent: Susan Barrett

Tidskriftsassistent: Collette Nebeker Aune

Layoutavdelning:

Grafikansvarig: M M Kawasaki

Bildredaktör: Scott Van Kampen

Seniordesigner: Sharrri Cook

Designer: Thomas S Child, Randall J Pixton

Produktionschef: Jane Ann Peters

Produktion: Reginald J Christensen, Denise Kirby,

Kelli L Pratt, Rolland F Sparks, Kari A Todd,

Claudia E Warner

Digital Prepress: Jeff Martin

Prenumerationsavdelning:

Prenumerationsansvarig: Kay W Briggs

Distributionschef: Kris T Christensen

Liahonas Sverigeredaktion:

Redaktör: Claes-Göran Edlund

Översättningstjänst

Box 17558

118 91 STOCKHOLM

Besöksadress: Mariatorget 1A

Tfn 08-556 029 80, Fax 08-556 029 89

Ansvarig utgivare för Kyrkorytt: Ulf Arne Girhammar

Redaktör: Birgitta Karlfeldt

Stora Hundens gata 618

136 64 Haninge

Tfn/Fax 08-745 07 26

Prenumeration eller ändring av adress sker genom
din enhets tidskriftsombud eller direkt till Göteborg
Sweden Service Center, Umlandagatan 24, 412 80
Göteborg. Tel: 031-77 88 976, fax 031-16 55 29.
Priset för en helårsprenumeration är SEK 150:00 och
betalas till pg 260353-8. Skriv: "Liahona".

Sänd manuskript och förfrågningar till Liahona,
Floor 24, 50 East North Temple, Salt Lake City,
UT 84150-3223, USA; eller e-mail till
CUR-Liahona-IMag@ldschurch.org

Liahona (en term i Mormons bok som betyder
"kompass" eller "vägvisare") publiceras på albanska,
armeniska, bulgariska, cebuano, danska, engelska,
estniska, fiji, finska, franska, haitiska, hiligaynon,
holländska, ilocano, indonesiska, isländska, italienska,
japanska, kambodjanska, kinesiska, kiribati, koreanska,
kroatiska, lettiska, litauiska, malagasy, marshalliska,
mongoliska, norska, polska, portugisiska, rumänska,
ryska, samoanska, slovenska, spanska, svenska, tagalog,
tahitiska, tamil, telugu, thailändska, tjeckiska, tonga,
tyska, ukrainska, ungerska och vietnamesiska. (Hur ofta
den utkommer varierar för olika språk.)

© 2002 Intellectual Reserve, Inc. Med ensamrätt.
Tryckt i Förenta staterna.

For Readers in the United States and Canada:

May 2002 Vol. 126 No. 5. LIAHONA (USPS 311-480)
Swedish (ISSN 1522-9246) is published monthly by The
Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East
North Temple, Salt Lake City, UT 84150, USA
subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$15.50
plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt
Lake City, Utah, and at additional mailing offices. Sixty
days' notice required for change of address. Include
address label from a recent issue; old and new address
must be included. Send USA and Canadian subscriptions
to Salt Lake Distribution Center at address below.
Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card
orders (Visa, MasterCard, American Express) may be
taken by phone. (Canada Poste Information: Publication
Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.

BREV TILL REDAKTIONEN

DELA MED SIG AV EVANGELIET TILL FAMILJEN

Jag blev rörd av berättelsen "Dela med
sig av evangeliet till pappa" i februari-num-
ret av *Liahona* (spanska). När jag läste den
fylldes mina ögon av tårar. Kanske reagera-
de jag så starkt eftersom författarens far
blev döpt, och jag tänkte på hur det skulle
vara om mina föräldrar tog emot det som
vår himmelske Fader har berett för oss och
döpte sig. Min hustru och jag ber att våra
anhöriga ska finna sanningens väg.

Juan Carlos Naupari Aguirre,
Valencia första gren,
Valencia distrikt, Spanien

ETT VÄXANDE VITNESBÖRD

När jag döptes ville jag ha ett lika starkt
vitnesbörd som andra medlemmar i kyr-
kan hade. Jag fastade och bad tills jag fick
ett litet vitnesbörd, men jag kände mig
ändå lite ledsen. Sedan läste jag "Ett väx-
ande vitnesbörd" av president James E
Faust, andre rådgivare i första president-
skapet, i januari-numret 2001 av *Liahona*
(spanska). President Faust sade att våra
vitnesbörd kommer att fortsätta växa, och
jag vet att detta är sant. Mitt vitnesbörd
blir starkare för varje dag. Jag är tacksam
och glad för att vara en sista dagars helig
och att ha ett växande vitnesbörd.

Gilberto Cordero Castro,
Coronado gren,
Toyopáns stav i San José, Costa Rica

LIAHONA ÄR LÄTT ATT LÄSA

Jag föddes med dyslexi. Men *Liahona* är
lättläst för mina ögon, och jag önskar att
jag kunde läsa en längre stund åt gången.
När jag läser *Liahona* (svenska) i dag, får
jag svar på många frågor som jag har tänkt
och funderat på.

Erik Mattsson,
Örebro gren,
Stockholms stav

EN PROFETS RÅD

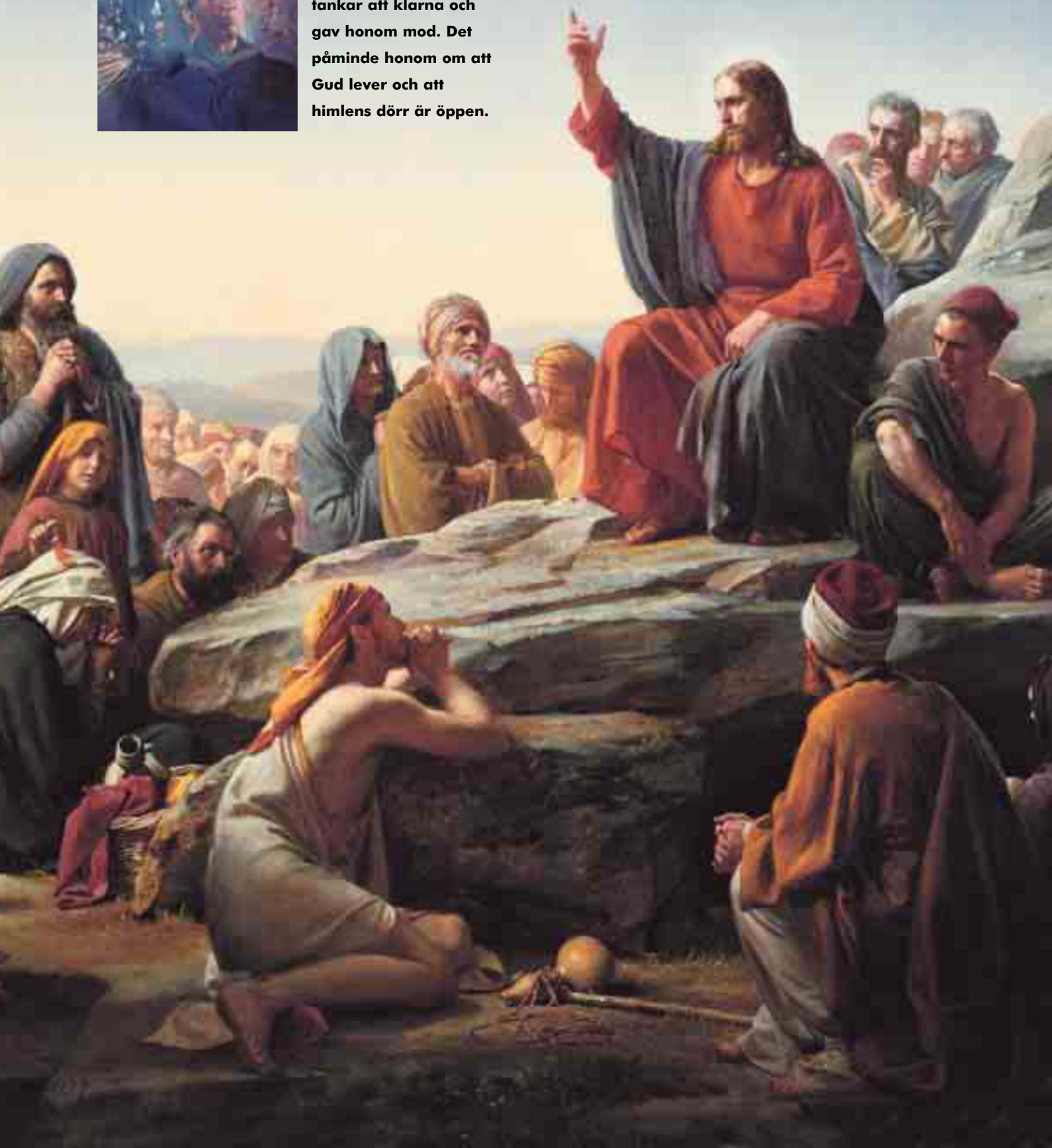
Jag blev glad när jag fick aprilnumret
2001 av *Liahona* (spanska). Jag är tacksam
för artikeln "En profets råd till och förbön
för ungdomar" av president Gordon B
Hinckley. Några av mina vänner har många
ringar i öronen och ögonbrynen. "Kan jag
också ha det?", frågade jag min grenspresi-
dent. Han visade mig Första Korintierbrev-
et 3:16-17 och president Hinckleys
artikel.

Våra ledare älskar oss verkligen. Deras
ord i kyrkans tidningar är till stor hjälp för
ungdomarna. Jag vet att vår himmelske
Fader sänder människor för att hjälpa oss
att inte låta lura oss.

Benny Jesús Doria Martínez,
Lorica gren,
Monteria distrikt, Colombia

**Den anblicken räckte.
Den yngre broderns bön,
familjens bön, fick den
sista dagars heliges
tankar att klarna och
gav honom mod. Det
påminde honom om att
Gud lever och att
himplens dörr är öppen.**

SANNINGENS PELARE

President Gordon B Hinckley

Det har varit synnerligen intressant att då och då begrunda det som jag lärde mig i skolan. Så mycket av det jag lärde mig då var så bra och har varit till så stor hjälp för mig under åren som har gått. Vanor och uppföranderegler och mycket annat som har varit till välsignelse för mig kommer från dessa erfarenheter.

Men ibland har jag varit tvungen att omvärdera det jag lärde mig då. Somligt som framställdes tämligen dogmatiskt har nästan blivit fiktion. Inom medicinen, fysiken och kemin har några av kriterierna förändrats. Inom statskunskapen och juridiken har attityder förändrats. Inom konsten och litteraturen har normerna förändrats. I hela den akademiska världen har det skett förändringar och modifikationer — överallt utom i Guds eviga sanningar.

För många århundraden sedan gav en av de stora profeterna i det vi kallar Gamla testamentet, årets studiekurs, ett råd som är inspirerande tillämpligt på den bild som jag målade upp: "Gräs torkar bort, blomster vissnar, men vår Guds ord förblir i evighet" (Jesaja 40:8).

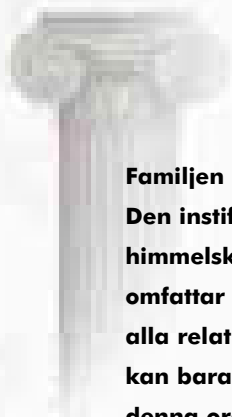
Detta tillstånd har fått mig att tänka på pelare av evig sanning som kan stödja och stötta oss i alla år om vi fäster avseende vid dem och rättar oss efter deras normer. Jag kommer att behandla dem helt kort. Var och en av dem förtjänar en egen predikan.

Gud lever och himlens dörr är öppen. Av alla stora och underbara och inspirerande löften jag har läst är för mig det mest uppmuntrande löftet Frälsarens ord: "Bed och ni skall få, sök och ni skall finna, bulta och dörren skall öppnas för er" (Matteus 7:7).

Jag kommer ihåg en berättelse om en sista dagars helig pojke som gjorde sin militärtjänst. Han var den enda medlemmen i kyrkan på förläggningen. Han kom snart att tröttna på kamraternas gliringar. En dag när de var särskilt påfrestande gick han slutligen med på att åka in till stan med dem. Men när de kom in till stan såg han för sin inre syn köket i sitt hem. Det var middagsdags. Och där var hans familj, de stod på knä vid köksstolarna — hans pappa och mamma, hans två systrar och yngre bror. Hans yngre bror höll bönen och bad vår himmelske Fader att ta hand om brodern i militärtjänst.

Den anblicken räckte. Den unge mannen avlägsnade sig från gruppen. Den yngre broderns bön, familjens bön, fick den sista dagars heliges tankar att klarna och gav honom mod.

Bröder och systrar, låt oss aldrig glömma att be på vår väg genom livet. Gud lever. Han är nära. Han är verklig. Han är vår Fader. Han är tillgänglig för oss. Han är upphovet till evig sanning, universums Herre. Handtaget är där och dörren till hans överflöd kan öppnas. "Om någon av er brister i visdom skall han be till Gud" (Jak 1:5).

**Familjen är gudomlig.
Den instiftades av vår
himmelske Fader. Den
omfattar den heligaste av
alla relationer. Guds syften
kan bara uppnås genom
denna organisation.**

Livet varar för evigt. En julikväll för nästan 70 år sedan, när jag verkade som missionär, stod jag och såg ut över Lake Windermere i England. Det var Wordsworths bygd. Då jag lyfte blicken från sjön och upp mot himlen på den där stilla, vackra platsen, for orden som han hade skrivit långt tidigare genom mitt sinne:

*Vår födelse till jordlivets rike
är blott en sömn, av glömska skymd,
vår själ, en stjärnas like,
har lyst i annan rymd.
Ehuru fattigt lottade,
dock ej fullkomligt blottade —
med skimnerspår av en förlorad skrud,
så komma vi från Gud.*

(William Wordsworth, "Vinkar om odödlighet",
översatt av Anders Österling)

Vi är inte till av en slump i ett kaotiskt universum. Vi levde innan vi föddes. Vi var Guds söner och döttrar som ropade av glädje (se Job 38:7). Vi kände vår Fader. Han planerade vår framtid. Vi gick så att säga ut det livet och skrev in oss i det här. Ett enkelt påstående med en djup innebörd. Livet är en mission, inte bara den flämtande

ljuslågan mellan en slumptändning och en vindstöt som blåser ut den för evigt.

Läs än en gång de underbara skildringarna i Första Moseboken, Moses och Abrahams bok och begrunda den ordning och planering som föregick vår ankomst till jorden för att provas här.

Det finns kunskap vi måste skaffa oss, uppgifter vi måste utföra, hjälp vi måste ge medan vi är här. Vi är här med ett stort arv, en gudomlig begåvning. Så annorlunda världen skulle se ut om varje människa insåg att hennes handlingar får eviga följder. Så mycket mer tillfredsställande våra år kan vara om vi inser att när det gäller inhämtande av kunskap, relationer till andra, yrkesliv, sällskapande och äktenskap, barnuppfostran, formar varje enskild dag det stoff evigheten består av. Bröder och systrar, livet varar för evigt. Lev varje dag som om ni kommer att leva för evigt, för det ska ni.

Guds rike är här. Vi är medborgare i det förnämsta riket på jorden — ett rike som inte styrs av människors visdom utan leds av Herren Jesus Kristus. Dess närvaro är verklig, dess bestämmelse viss. Detta är det rike som profeten Daniel talade om — en sten som skulle rivas loss ur berget, men inte genom människohänder, och rulla fram och uppfylla hela jorden (se Dan 2:34–35).

Ingen dödlig skapade detta rike. Det kom genom uppenbarelse från dess gudomliga källa. Och från dess

första början på 1800-talet har det rullat fram likt en snöboll och vuxit sig allt större.

Jag älskar de profetiska orden i den bön som uppsändes av profeten Joseph Smith (1805–44) vid invigningen av templet i Kirtland. Han bad till Herren att "din kyrka måtte framkomma ur mörkrets öken och stråla så schön som månen och klar som solen, och fruktansvärd som en här med flygande fanor, . . . på det din härlighet må uppfylla jorden" (L&F 109:73–74).

Bröder, ni som bär prästadömet i detta stora rike, jag vet inte någon bättre plats att finna gemenskap och goda vänner än i kyrkans kворum. Var finns det en bättre förening än i ett kворum, där alla medlemmarna är ordinerade att handla i Guds namn och hänger sig åt att hjälpa varandra, och vars ämbetsmän under gudomlig myndighet har blivit avskilda för det ändamålet?

Bröder, kyrkans kворum behöver era talanger, er lojalitet, er hängivenhet. Och varje man behöver den gemenskap och de välsignelser som kворumaktivitet i Guds rike ger.

Systrar, var finner ni bättre samvaro än i Hjälpföreningen, vars motto är "Kärleken förgår aldrig" och vars mission det är att välsigna de fattiga och förbinda de sjukas och ensammas sår, att glädja kyrkans kvinnors hjärtan och att förbättra deras färdigheter som husmödrar?

Aktivt medlemskap i kyrkan är ett ankare i de livets stormar vi alla drabbas av. Guds rike är här. Håll er fast vid den sanningen.

Familjen är gudomlig. Jag minns att jag hörde en man berätta att han hade blivit aktiv i kyrkan efter flera år som mindre aktiv medlem. Veckan före hade han varit i

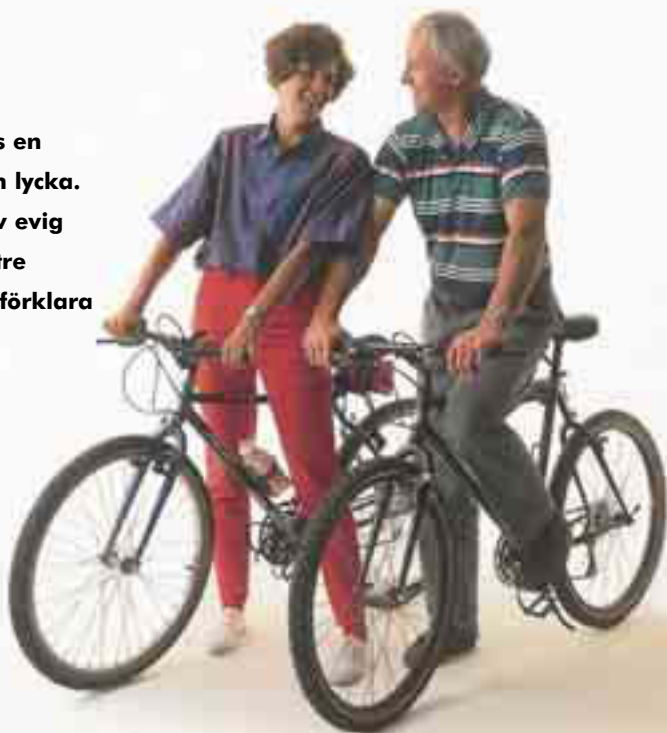
templet. Nu uttryckte han sin tacksamhet och sade: "'Tills döden skiljer er åt' är både vigselakt och skilsmäsobrev." Det visste han av egen erfarenhet. Det han sade gjorde ett djupt intryck på dem som hörde det och som kände till bakgrunden. Det är sant: en vigsel enligt världens lag både förenar i äktenskap och förordnar samtidigt om att det ska upplösas.

Ändå är familjen gudomlig. Den instiftades av vår himmelske Fader. Den omfattar den heligaste av alla relationer. Guds syften kan bara uppnås genom denna organisation.

Tack och lov har Herren gett sina barn möjligheten att beseglas i evigt äktenskap, i ett "nytt och evigt förbund, . . . [en] välsignelse . . . som . . . fastställdes före världens grundläggning" (L&F 132:4–5).

När ni en gång har fått denna välsignelse, gå då vidare i vissheten att döden inte kan bryta den. Det finns bara två krafter i världen som kan försvaga och förstöra denna bindning: synd och försummelse.

**Herren har gett oss en
nyckel till hälsa och lycka.
Det är en pelare av evig
visdom. Det är bättre
att lyda än att bortförklara
och offra.**

De flesta äktenskap resulterar i barn, och de flesta föräldrar strävar uppriktigt efter att uppföstra rättfärdiga barn. Jag är övertygad om att det inte finns någonting som tillförsäkrar större framgång i det svåra företaget att vara föräldrar än det familjelivsprogram som evangeliets underbara lärdomar ger: att fadern i hemmet kan utrustas med Guds prästadöme; att det är hans förmån och plikt som förvaltare av vår himmelske Faders barn att sörja för deras behov; att han ska leda i hemmet i prästadömet anda genom "överbevisning, långmodighet, mildhet, saktmod och oskrymd kärlek" (L&F 121:41); att modern i hemmet är en Guds dotter, en intelligent, hängiven, kärleksfull själ som kan ha Guds ande hos sig; att det är hennes förmån och plikt som förvaltare av vår himmelske Faders barn att föstra och vårda barnen enligt deras dagliga behov; att hon tillsammans med maken ska undervisa sina barn att "förstå läran om omvändelse, tro

på Kristus, den levande Gudens Son, dopet och den Helige Andens gåva genom händers påläggning . . . [och] att bedja och att vandra uppriktigt för Herren" (L&F 68:25, 28).

I ett sådant hem är barnen inte rädda för föräldrarna utan älskar dem. De uppskattar dem och fruktar dem inte. Och föräldrarna betraktar barnen som gåvor från Herren. De tar hand om dem, fostrar dem, uppmuntrar och leder dem.

Kanske finns det ibland meningsskiljaktigheter och smågräl. Men om man ber i familjen och det finns kärlek och omtanke, kommer det alltid att finnas en återstod av tillgivenhet som kommer att sammanbinda i evighet, och en lojalitet som alltid kommer att vara ledstjärna.

Lydnad är bättre än offer. Kanske vet ni varifrån de orden kommer. De kommer från den gammaltestamentliga profeten Samuels råd till Saul: "Se, lydnad är bättre än offer och hörsamhet bättre än det feta av baggar" (1 Sam 15:22). Jag tänker bara tillämpa en aspekt på denna stora sanning och kommer att göra det på Herrens råd och löfte i fråga om hälsa: visdomsordet (se L&F 89).

Jag kommer ihåg en rapport från *American Medical Association* som sade att storrökare dör sju år tidigare än de skulle ha gjort om de inte rökte. Sju år! Lika länge som många går på gymnasium och högskola. Sju år — tid nog att studera till läkare, arkitekt, ingenjör, advokat. Sju år som man kan njuta av soluppgångar och solnedgångar, berg och dalar, sjöar och hav, ens barns tillgivenhet, underbara bekantas vänskap. Vilket statistiskt löfte som bekräftar Herrens ord om att mordängeln ska gå förbi dem som vandrar i lydnad och inte dräpa dem! (se vers 21.)

Det finns ytterligare ett löfte, att de ska ha "visdom och stora skatter av kunskap, ja, fördolda skatter" (vers 19). Jag tänker på en upplevelse som en av våra söndagsskollärare berättade för mig om. En söndag när de

Gå helt upp i den bästa sak som finns, i Herrens sak — i kворumens och biorganisationernas arbete, tempeltjänsten, välfärdstjänsten, missionsarbetet.

**Betala ert tionde så att
ni blir värdiga Herrens
välsignelser. Han har
lovat: "Jag, Herren, är
bunden, när I gören vad
jag säger."**

diskuterade visdomsordet frågade någon vad fördolda skatter av kunskap betydde.

Läraren började stamma och räddades av att det ringde ut. Han sade till klassen att de skulle diskutera frågan nästa söndag.

Under veckan funderade han över frågan men kände inte att han kom fram till något svar. Mot slutet av veckan åt han lunch med en kollega. Mannen berättade att han en gång hade kört förbi ett av kyrkans möteshus. Han bestämde sig för att stanna och gå in och se hur det gick till på våra möten.

Han sade att det var en säregen gudstjänst, att de en efter en stod upp och berättade om upplevelser de hade haft, att de uttryckte sin tacksamhet och att de nästan alla vittnade om att de visste att Gud lever, att Jesus Kristus är hans Son, vår levande Återlösare. Mannen sade att han körde därifrån den eftermiddagen och tänkte: *Dessa människor har sannerligen en kunskap som är obekant för världen.*

Fundera på det ett slag.

Herren har gett oss en nyckel till hälsa och lycka — och har gett den med ett löfte. Det är en pelare av evig visdom. Det är bättre att lyda än att bortförklara och offra.

Herren är bunden. Som jag ser det styrs de flesta människors tänkande av tre önskningar: (1) att älska och

älskas; (2) att ha uppskattande och goda vänner; (3) att lyckas — att uppnå och njuta av ett visst mått av välstånd.

President Stephen L Richards (1879–1959) i första presidentskapet berättade en gång för mig om ett tal som hölls av president Joseph F Smith (1838–1918), han som föddes under den mörka tiden i Far West, som förlorade sin far under den tragiska tiden i Nauvoo och som av egen erfarenhet visste vad fattigdom vill säga. President Smith sade, som jag förstod det, att Herren inte avsåg att hans folk för evigt skulle leva i fattigdom och misär och otrygghet, att Herren avsåg att de skulle få njuta sin del av jordens goda.

Enligt min mening kan ingen som är medlem i kyrkan och har tagit på sig de förbund som är förenade med medlemskapet, rimligtvis förvänta sig att Herren ska väl-signa hans eller hennes ansträngningar om de är ovilliga att bära sin del av bördan i Guds rike.

Bröder och systrar, Herren talade genom den gammal-testamentliga profeten Malaki och sade:

”För in allt tionde i förrådshuset, så att det finns mat i mitt hus. Pröva mig nu i detta, säger HERREN Sebaot, om jag inte kommer att öppna för er himlens fönster och låta välsignelse strömma ut över er i rikt mått.

Och för er skull skall jag näpsa gräshopporna så att de inte fördärvar frukten på marken. Inte heller skall vinstocken på fältet bli utan frukt" (Mal 3:10–11).

Betala ert tionde så att ni blir värdiga Herrens välsignelser. Jag lovar er inte att ni ska bli förmögna. Men jag vittnar om att Herren på det ena eller andra sättet rikligen belönar dem som håller hans bud. Och jag försäkrar er att ingen investeringsexpert som ni går till kan lova er det som Herren har lovat: "Jag, Herren, är bunden, när I gören vad jag säger, men när I icke gören vad jag säger, haven I intet löfte" (L&F 82:10). Herren infriar sina förbund.

Den som mister sitt liv skall finna det. År 1933 när jag gick på mission åkte jag genom Chicago. Det var under depressionen. När vi åkte förbi det som jag tror var handelskammaren sade en kvinna till busschauffören: "Vad är det där för byggnad?" Han svarade: "Det är handelskammaren. Nästan varje dag hoppar någon som förlorat pengar på börsen ut från ett av de där fönstren."

Kanske överdrev busschauffören, men det hände att människor hoppade ut genom fönstret när de såg sin förmögenhet krympa. De gick helt upp i sig själva och sina pengar och hade inget att leva för när pengarna var borta.

Wendell Phillips sade: "Så välbetänkt de flesta kryper ner i namnlösa gravar, medan då och då en och annan glömmer sig själv och blir odödlig!" (citerad i John Wesley Hill, *Abraham Lincoln — Man of God* [1927], s 146).

Frälsaren uttryckte det så här: "Den som finner sitt liv skall mista det, och den som mister sitt liv för min skull skall finna det" (Matt 10:39).

På ett flygplan läste jag i en tidning att världen håller på att göra moralisk bankrutt. Författaren gav som huvudskäl till denna nedgång den inställning som karaktäriseras av frågan: Vad vinner jag på det?

Bröder och systrar, ni kommer aldrig att bli lyckliga om ni går genom livet och bara tänker på er själva. Gå helt upp i den bästa sak som finns, i Herrens sak — i kvorumens och biorganisationernas arbete, tempeltjänsten, välfärdstjänsten, missionsarbetet. Ni blir till välsignelse för er själva när ni är till välsignelse för andra.

Jag förelägger er dessa sanningens pelare. Var och en av dem är en evig sanning som bevisats av generationer och som bekräftats av Herrens ord:

1. Gud lever och himlens dörr är öppen.
2. Livet varar för evigt.
3. Guds rike är här.
4. Familjen är gudomlig.
5. Lydnad är bättre än offer.
6. Herren är bunden.
7. Den som mister sitt liv skall finna det.

Jag vittnar om att man i dessa sanningar finner den frid som övergår allt förstånd — och obeskrivlig glädje. □

FÖRSLAG TILL HEMLÄRARNÄ

1. Gud är verklig, han är vår Fader och tillgänglig för alla genom bön.
2. Vi är inte till av en slump i ett kaotiskt universum utan är Guds barn. Vi kände vår Fader. Han planerade vår framtid.
3. Vi är medborgare i det förnämsta riket på jorden — Guds rike. Aktivt medlemskap i kyrkan ger oss stadga i livets svårigheter.
4. Familjen instiftades av vår himmelske Fader. Herrens syften kan bara uppnås genom denna organisation.
5. Det är bättre att lyda än att bortförklara och offra.
6. Herren belönar rikligen alla dem som håller hans bud — på det ena eller andra sättet.
7. Genom att glömma våra egna själviska intressen när vi verkar för Herren, blir vi själva välsignade.

SÅ KAN VI FÅ VÄLSIGNELSER

Äldste Angel Abrea
i de sjuttios kvorum

Det finns en berättelse om en resenär som en dag frågade en bonde: "Hur går det med bomullsskörden i år?"

Bonden svarade: "Det blir ingen skörd. Jag brydde mig inte om att sätta, för jag var rädd för bomullsvivlar."

Då resenären hörde detta frågade han vidare: "Men kommer du att få en stor majsskörd?"

"Det är samma sak med den", blev svaret. "Jag var rädd för att vi inte skulle få tillräckligt med regn för att kornen skulle kunna mogna."

Resenären fortsatte: "Men du får väl i alla fall en stor potatisskörd?"

"Nej. Jag vågade inte sätta några potatisar, för jag var rädd för skadeinsekter."

Något frustrerad frågade resenären: "Men, vad är det då du har satt?"

"Ingenting, min gode man", löd svaret. "Man vet

vad man har, men inte vad man får."

I dag finns det många människor som resonerar som denne bonde. De lyssnar på evangeliet, men är rädda för att ta reda på om det verkligen är sant genom att så evangeliets frö i sitt hjärta och tillämpa det i sitt liv.

Vi kan leva våra liv och lyssna uppmärksam och följa profeternas och skrifternas ord, eller så kan vi vara åskådare som är rädda för att tillämpa dessa principer i vårt dagliga liv.

En övertygelse om att evangeliet är sant kommer av att vara "ordets görare, inte bara dess hörare" (Jak 1:22). Det blir följderna när vi strävar efter att "leva av varje ord, som utgår från Guds mun" (L&F 84:44). Det finns inget sätt varigenom Guds barn kan bli tillförsäkrade välsignelser från den Allrahögste utan att ha utfört goda handlingar i sina liv. Herrens välsignelser är frukterna av lydnad mot lagarna på vilka de är grundade. □

Från ett tal vid generalkonferensen i april 1988.

Äldste L Tom Perry

i de tolv apostlarnas kворum

Det förvånar inte kyrkans medlemmar att generalauktoriteter tillbringar åtskilliga timmar ombord på flygplan. Kyrkan har blivit en världsomspännande kyrka. Stavcenter ligger utspridda i många länder.

Under en av mina resor frågade jag en gång piloten vad som egentligen skulle hända om han avvek från sin färdplan. Hans svar var förbluffande.

Han sade att för varje grad som han avvek från

andra faktorer det mycket svårt att återvända. Den utlagda kursen skulle vara så långt bort att det skulle vara nästan omöjligt att nå fram till målet. Pilotens svar var inte till någon större tröst, men det fick mig att tänka på hur en färdplan kan jämföras med den kurs vi lägger ut för vårt eget liv.

Vårt jordeliv är ett stort äventyr. Vi måste lägga ut vår kurs och följa planen för att kunna bestämma vårt slutmål. Vår förståelse av evangeliet bör göra det lätt att bestämma slutmålet, för vägen dit har märkts ut av Frälsaren. I bergspredikan sade han:

Lära sig

färdplanen skulle han missa sin ankomstort med en engelsk mil (1,6 km) per 60 flygna engelska mil (97 km). Det innebär att man på en flygning från Salt Lake City till Denver skulle landa mitt i centrum i stället för på flygplatsen. Och på en flygning från Salt Lake till Chicago skulle man missa flygplatsen och landa i Michigansjön. Och från Salt Lake till New York skulle man missa Kennedy Airport och landa i Hudsonfloden. Och från Salt Lake till London skulle man inte ens landa i England utan någonstans i Frankrike.

Om man avvek flera grader skulle man komma helt ur kurs. Piloten förklarade för mig att ju snabbare man upptäckte felet, desto lättare skulle det vara att återvända till flygrutten. Om man väntar för länge med att korrigera kursen gör flygtrafik, dåligt väder, försämrad sikt och

”Gå in genom den trånga porten. Ty den port är vid, och den väg är bred som leder till fördärvet, och det är många som går fram på den.

Och den port är trång, och den väg är smal som leder till livet, och det är få som finner den” (Matt 7:13–14).

Gång på gång lär oss skrifterna att det bara finns en kurs som leder till evigt liv. Vid den sista måltiden i rummet i övre våningen där Frälsaren tog ett ömt avsked av sina lärjungar, sade han:

”I min Faders hus finns många rum. Om det inte vore så, skulle jag då ha sagt er att jag går bort för att bereda plats åt er?

Och om jag än går och bereder plats åt er, skall jag komma tillbaka och ta er till mig, för att ni skall vara där jag är” (Joh 14:2–3).

Då sade aposteln Thomas: "Herre, vi vet inte vart du går. Hur kan vi då känna vägen?" (vers 5).

Frälsarens svar var enkelt och tydligt: "Jag är vägen och sanningen och livet. Ingen kommer till Fadern utom genom mig" (vers 6).

En sådan tur vi har som vet vilken plan Herren har för oss. Han har märkt ut vägen som leder tillbaka till hans närhet. Om nu vägen är så tydligt markerad, hur kommer det då sig att så många avviker från den och inte korregerar sin kurs och därmed gör det omöjligt att nå det mål de hoppades komma fram till.

Vägen till upphöjelse och ett liv med vår himmelske Fader är farofylld. Det finns prövningar, somliga kortvariga, andra varar längre. Frestelser ligger på lur i kurvor, vid vägsbänkar och korsningar. Om vi kommer att ge efter för frestelserna och avvika från vår kurs är i hög grad beroende av hur beslutsamma vi är att nå fram till vårt mål.

Mormons bok berättar om livets träd som Lehi såg i en syn. Genom att hålla fast vid ledstängens av järn kunde människorna komma fram till trädet och smaka på frukten, som var god och mest önskvärd av alla andra frukter. Lehi säger:

tjäna

Kunskap om evangeliet leder till en lycka som man bara kan finna genom att tjäna och dela med sig.

”Jag såg mig omkring, och se, på den andra sidan floden stod en stor och rymlig byggnad. Den stod liksom i luften högt uppe över jorden.

Den var fylld med folk, både gamla och unga, både män och kvinnor och de voro mycket vackert klädda. De stodo och begabbade och pekade finger åt dem som kommit fram och åto av frukten.

När de hade smakat frukten skämdes de inför dem som drevo gäck med dem, och de föllo ifrån och kommo in på förbjudna stigar samt gingo förlorade” (1 Nephi 8:26–28).

För att kunna komma fram dit vi vill på vår färd genom livet måste vi lära oss att inte ta någon notis om glirningar och hån från så kallade vänner. Vi måste slå dövörat till för dem som utger sig för att veta mer än Herrens apostlar och profeter och föreslår lättare och angenämare vägar.

Nephi sade: ”Därför förmanade jag, Nephi, dem att giva akt på Herrens ord. Ja, jag förmanade dem med hela min själskraft och med all den förmåga jag ägde att giva akt på Guds ord och komma ihåg att ständigt hålla hans befallningar i allting” (1 Nephi 15:25).

Ett märke på vägen till evigt liv är den uppmaning som står vid ingången till Brigham Young-universitetet: ”Träd in för att lära. Gå ut för att tjäna.” För att inte komma ur kurs måste vi lära oss allt vi kan om den trånga och smala väg vi ska gå. I alla tidsåldrar har Herren genom profeterna uppenbarat sin livsplan för sina barn. President Spencer W Kimball (1895–1985), kyrkans tolfte president, gav oss följande råd:

”Jag är tacksam för att ni och vi alla har Jesu Kristi evangelium till vägledning, så att vi har en ram där alla händelser och omständigheter vi kommer att uppleva passar in. Av skrifterna framgår tydligt att våra politiska ledare i denna tidsutdelning inte kan utlova ’fred i vår tid’, men vi som medlemmar i kyrkan ges medel med vars hjälp vi kan ha personlig frid, frid i själen — även om det inte finns frid runtomkring oss.

Vid det här laget har ni kanske vant er vid att höra oss som har nått längre på livets färd beskriva för er vikten av att hålla er kvar på den ’trånga och smala’ stigen. Så ofta säger vi samma saker till er gång på gång, men om ni tänker efter varför det är så, kommer ni snart att upptäcka att avgrunderna på båda sidor om den smala

Det finns bara en kurs som leder till evigt liv. Frälsaren sade till sina apostlar: ”Jag är vägen och sanningen och livet. Ingen kommer till Fadern utom genom mig.”

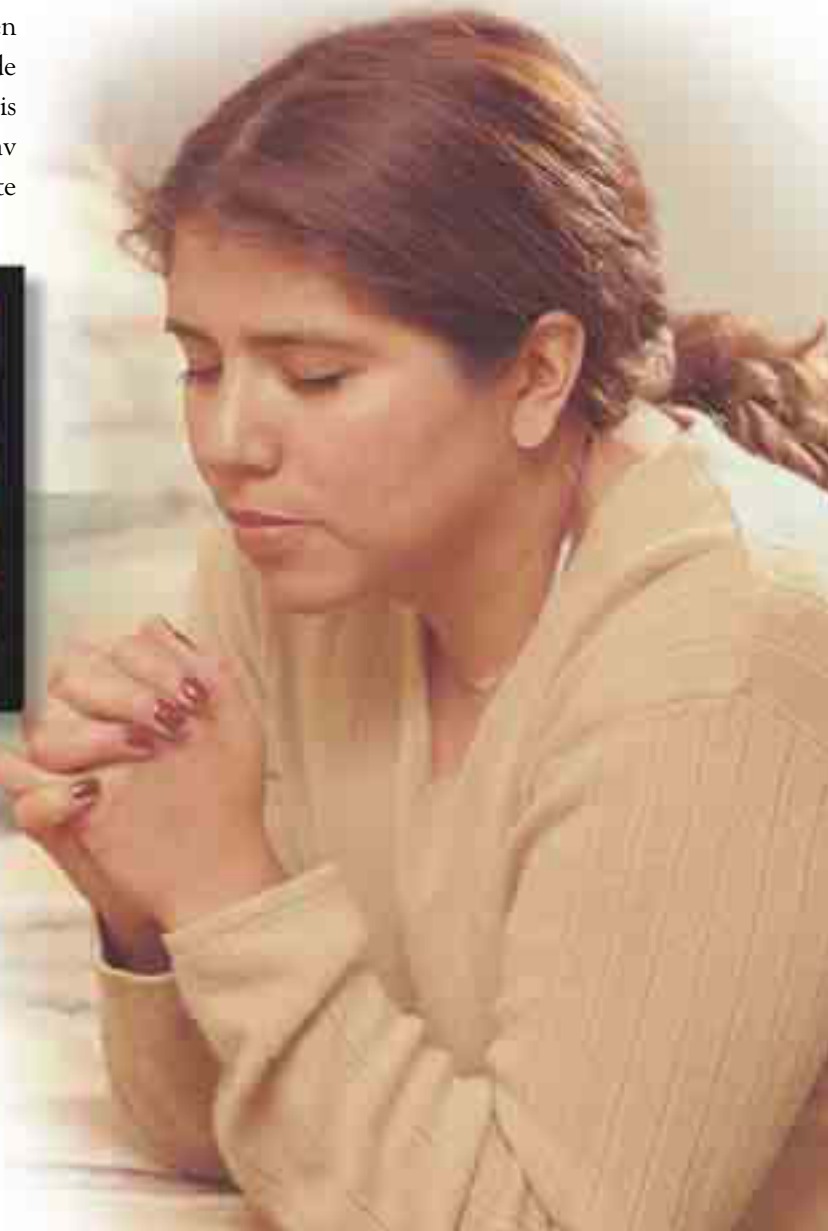
stigen inte försvinner eller blir mindre farliga. Den stigen förblir brant” (*President Spencer W Kimball Speaks Out* [1981], s 89).

Utan att först ha upptäckt livets mening drar många ungdomar förhastade slutsatser och ger sig oförberedda ut på livets färd. De följer med trafiken utan vägkarta. Är det att undra på att allt de finner vägen fram är besvikelse. Vad måste vi lära oss innan vi går ut för att tjäna?

FÖRST LÄRA SIG OM HANS VÄGAR

Skrifterna lär oss att det är omöjligt för en människa att bli frälst i okunnighet (se L&F 131:6). Den principen missförstås. Äldste John A Widtsoe (1872–1952) i de tolv apostlarnas kворum skrev: ”Det finns naturligtvis många olika slags kunskap, somlig av ringa, annan av stort värde. När Joseph Smith sade att en människa inte

kan bli frälst i okunnighet, menade han givetvis okunnighet om de lagar som sammantagna leder till frälsning. Sådan kunskap är av störst värde och bör i första hand sökas. Därefter kan annan kunskap läggas därtill för att stödja och förstärka den mer direkta kunskapen om andliga lagar. Så är det till exempel en av kyrkans plikter att predika evangeliet för hela världen. För att kunna göra det krävs järnvägar, ångbåtar, tryckpressar och en mängd andra saker som tillhör vår civilisation. Kunskap om evangeliet är missionärens första behov, men de andra

behoven, även om de inte är lika viktiga, hjälper honom att bättre utföra den gudomliga befallningen att undervisa alla folk om evangeliet" (*Evidences and Reconciliations*, sammanst G Homer Durham [1987], s 224).

Naturligtvis behöver några i vår tid kunskap om datorer, satellitkommunikation och så vidare, men det som äldste Widtsoe sade är fortfarande sant. Det han gjorde gällande var att vi måste skaffa kunskap i en viss ordningsföljd, den ordningsföljd som Frälsaren undervisade om: "Sök först Guds rike och hans rättfärdighet, så skall ni få allt det andra också" (Matt 6:33). Vi bör först skaffa kunskap om heliga ting och därigenom få en ram för och ett behov av världslig kunskap. Om vi vill återvända till vår himmelske Faders närhet, bör vår högsta prioritet vara att skaffa kunskap om hans vägar och hans plan.

Världen vill lura oss att tro att det inte finns nog med tid för att skaffa både andlig och världslig kunskap. Jag varnar för att låta oss bedras av dessa människofilosofier. Om vi skaffar oss kunskap om heliga ting kommer vi snabbare och lättare att kunna skaffa kunskap om världsliga ting. President John Taylor (1808–87), kyrkans tredje president, formulerade något som kallades "Gränserna för

världsliga hypoteser": "Människan kan genom filosofi och genom att bruka sin medfödda intelligens till någon del komma att förstå naturlagarna. Men för att förstå Gud krävs himmelsk visdom och intelligens. Jordisk och himmelsk filosofi är två skilda ting, och det är en dårskap att människor, när de försöker förstå Guds rikes hemligheter, grundar sina argument på jordisk filosofi" (*The Gospel Kingdom*, urval av G Homer Durham [1987], s 73).

Om vi lägger en andlig grundval för vår världsliga utbildning kommer vi inte bara att bättre förstå naturlagarna utan också få en oanad förståelse för konst, språk, teknik, medicin, lagar och mänskligt beteende. Vi kan se världen omkring oss och förstå den med Guds ögon.

Berättelsen om kung Salomo lär oss att vi kan be Gud om förstånd. När Salomo var i Gibeon visade sig Herren för honom i en dröm och sade: "Bed mig, om det du vill att jag skall ge dig" (1 Kung 3:5). Salomo, som kände sig överväldigad och oförberedd inför sina nya uppgifter som kung, sade till Herren: "Jag är bara en ung man, jag vet varken ut eller in" (vers 7). Därför bad han Herren om "ett lydigt hjärta" så att han skulle kunna "vara domare" för folket (vers 9). Salomos önskan behagade Herren. Han svarade:

Vi bör först skaffa kunskap om heliga ting och därigenom få en ram för och ett behov av världslig kunskap. Om vi vill hålla oss kvar på rätt kurs, bör vår högsta prioritet vara att skaffa kunskap om Guds vägar och hans plan.

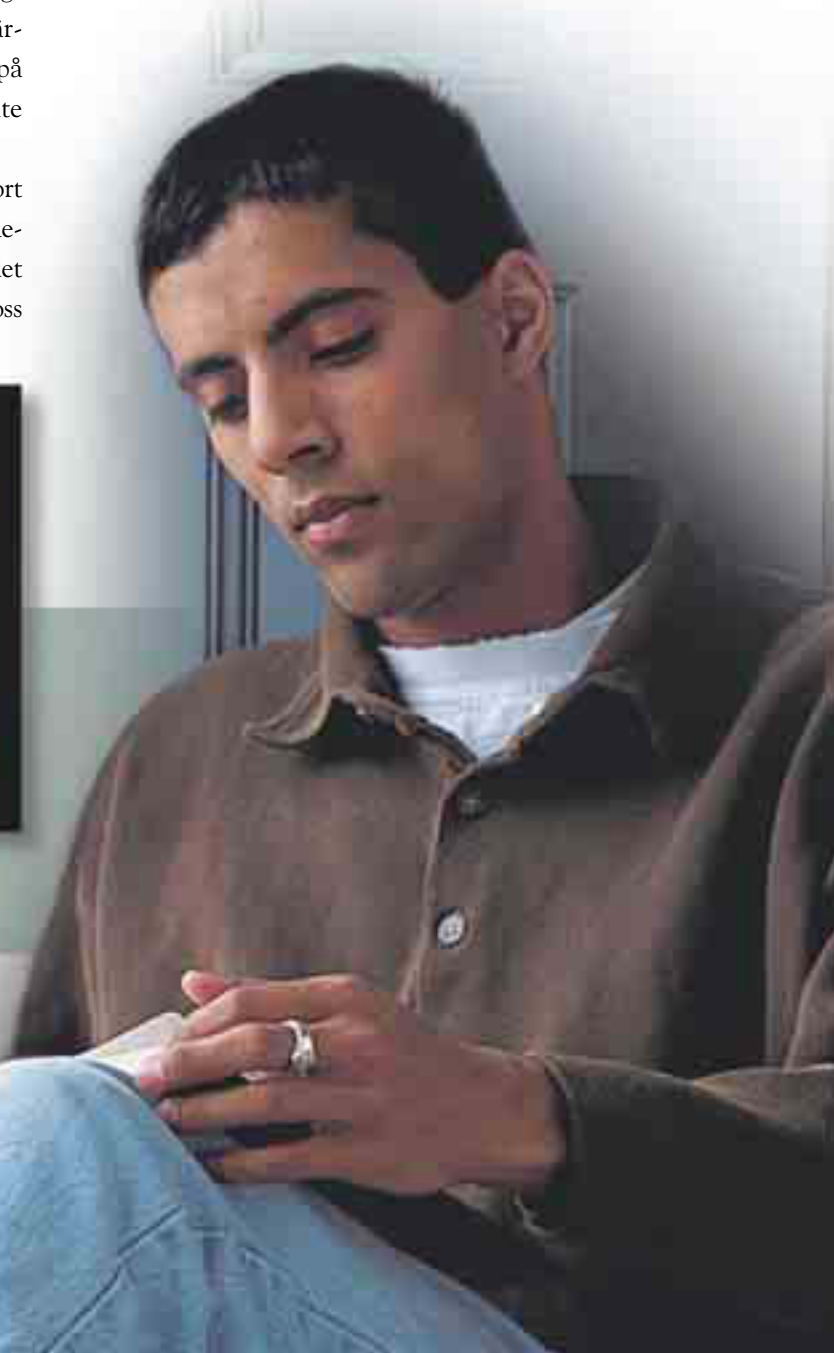
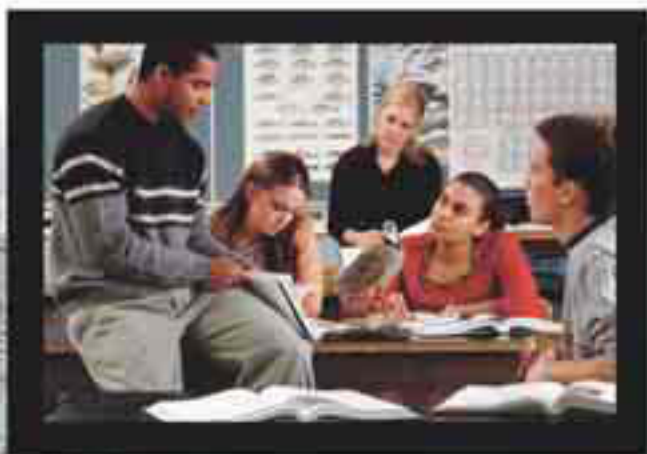
”Eftersom du har bett om detta och inte bett om ett långt liv, inte heller om rikedom eller om dina fienders liv, utan om att kunna förstå vad som är rätt,

se, därför vill jag göra som du önskar och ge dig ett så vist och förståndigt hjärta att någon lik dig inte har funnits före dig och inte heller skall komma efter dig” (verserna 11–12).

Vi bör inte underskatta Herrens makt och hans villighet att välsigna oss om vi frågar med ett uppriktigt hjärta och ett verkligt uppsåt. Han vet sätt att undervisa på och har inläringsteorier som världens psykologer inte ens har tänkt på än.

Även om jordelivets gåva ger oss en förhållandevis kort tid att lära oss om Gud och hans vägar, har vi hela evigheten på oss att lära oss om universum och allt som finns i det och att samla världslig kunskap. President Kimball lärde oss

att en av upphöjelsens välsignelser är obegränsad tid att skaffa världslig kunskap. Han sade: ”Vi fortsätter att lära efter döden. Upphöjelse betyder gudaskap, att kunna skapa. ‘Som människan nu är, var Gud en gång; som Gud nu är, kan människan bli’ (Eliza R Snow Smith, *Biography of Lorenzo Snow*, [Salt Lake City: Deseret News Co, 1884], s 46.) Detta ligger i framtiden. Det är uppenbart att om någon ska kunna ta av den materia som finns och forma den till en

värld som vår, måste han behärska geologi, zoologi, fysiologi, psykologi och allt annat. Det är också uppenbart att ingen under ett kort jordeliv kan skaffa sig all denna kunskap och behärska alla dessa vetenskaper, men han kan börja och med hjälp av den grundval som en andlig vandel, andlig självkontroll och andligt herravälde utgör, och med den makt och myndighet som han har fått genom Jesu Kristi evangelium, kan han påbörja detta nästan oändliga studium av det världsliga” (*The Teachings of Spencer W Kimball*, red Edward L Kimball [1982], s 53).

Så låt oss inte bekymra oss över att det tar tid att skaffa andlig kunskap. Det är väl använd tid. Den skapar en grundval för timlig kunskap. Ja, Herren kommer att välsigna oss om vi litar på honom och först skaffar oss kunskap om hans eviga plan. Om vi gör det viktigaste först kommer det att öka och inte minska möjligheterna till att skaffa kunskap.

President Kimball fortsatte med att säga:

”Detta jordeliv är tiden att bereda sig att möta Gud. Det är vår första plikt. Efter att ha fått den kropp som ska bli vår andes tabernakel i evigheten, ska vi nu utveckla vår kropp, vårt sinne och vår ande. Viktigast av allt är att

vi använder det här livet till att fullkomna oss själva, tygla köttet, ge anden herravälde över kroppen, övervinna alla svagheter och styra oss själva så att vi kan leda andra och utföra alla nödvändiga förordningar. . . .

. . . När våra fötter väl står stadigt på vägen som för till evigt liv, kan vi samla mer kunskap om de världsliga tingen. . . .

. . . En välutbildad vetenskapsman som är fullkomnad kan skapa en värld och befolka den, medan en lastbar och förhårdad vetenskapsman utan tro aldrig i evighet kommer att vara en sådan skapare.

Världslig kunskap, oavsett hur viktig den än må vara, kan aldrig frälsa någon själ eller öppna celestialet rike eller skapa en värld eller göra en människa till Gud. Däremot kan den vara till största hjälp för den man som har gjort det viktigaste först, har funnit vägen till celestialet rike och som nu kan mobilisera all kunskap som sina verktyg och tjänare” (*President Kimball Speaks Out*, s 90–92).

KÄNSLAN AV ATT STÅ I SKULD TILL GUD

Efter att vi har lärt oss allt vi kan om den kurs vi måste hålla för att få evigt liv, är vi förpliktade att bistå dem

Kung Benjamin sade till folket: ”När I står i edra medmänniskors tjänst [ären I blott] i eder Guds tjänst.”

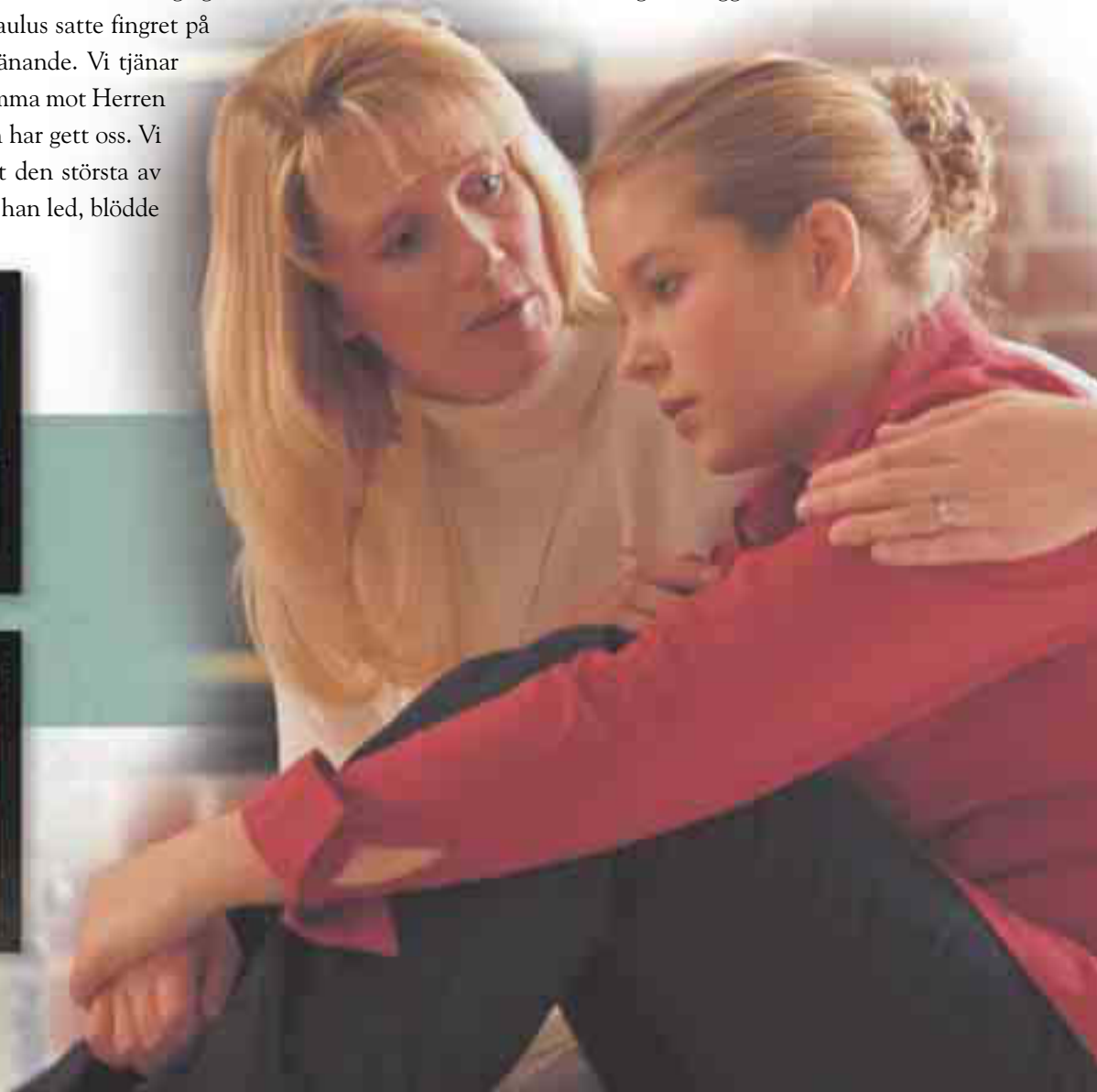
av vår himmelske Faders andra barn som behöver hjälp. Kunskapen om Guds plan leder bland annat till att man får en stark känsla av att stå i skuld till denna världens Gud, Jesus Kristus. Frälsningsplanen vilar på behovet av en Frälsare. Jesus Kristus tog på sig den uppgiften. Han sonade våra synder. "Genom hans sår är vi helade", skrev Jesaja och Petrus (Jes 53:5; se 1 Pet 2:24).

Det är uppenbart att aposteln Paulus hade denna känsla av att stå i skuld när han skrev följande till romarna: "Så förmanar jag nu er, bröder, vid Guds barmhärtighet, att frambära era kroppar som ett levande och heligt offer som behagar Gud – er andliga guds-tjänst" (Rom 12:1). Paulus satte fingret på en viktig aspekt på tjänande. Vi tjänar därför att vi är tacksamma mot Herren för de välsignelser han har gett oss. Vi måste komma ihåg att den största av alla välsignelser är att han led, blödde

och dog för att utföra den stora lycksalighetsplanen, en plan som gjordes och genomfördes för oss, för att vi skulle kunna återvända med honom till Faderns närhet. Det var insikten i denna centrala tanke som fick kung Benjamin att säga: "Om I skullen tjäna honom med hela eder själ, skullen I dock vara onyttiga tjänare" (Mosiah 2:21).

Hur ska vi tjäna honom som gjorde det möjligt för oss att få evigt liv? Kung Benjamin ger oss svaret i det råd han gav sitt folk: "När I stå i edra medmänniskors tjänst [ären I blott] i eder Guds tjänst" (Mosiah 2:17).

Mormons bok innehåller många exempel på män som förstod den grundläggande ekvation som

förklarar meningen med vårt liv: att tjäna andra är lika med att tjäna Gud. Kung Benjamin själv var ett av de bästa exemplen på att tjäna Gud och människor. Till sitt folk sade han: "Även jag själv har arbetat med mina egna händer, på det jag måtte kunna tjäna eder" (Mosiah 2:14). Kung Benjamin lärde sig först om frälsningsplanen, därefter gick han ut och tjänade.

Ett kanske än mer slående exempel på hur tjänandets anda uppfyller dem som lär sig om och förstår Guds plan är berättelsen om Alma den yngre. Vi vet att Alma i sin ungdom tillsammans med Mosiahs söner försökte förstöra Guds kyrka. Hans handlingar avvek 180 grader från den kurs han borde ha följt. Men något förunderligt hände. En ängel visade sig för Alma och tillrättavisade honom och hans bröder.

Kan ni föreställa er Almas förvåning? Han hade ägnat sitt liv åt att förstöra Herrens kyrka och folkets tro och så kom en ängel till honom och sade: "Herren har sagt: Detta är min kyrka, och jag skall fast grunda den, och intet skall störta den utom mitt folks överträdelse" (Mosiah 27:13).

Alma blev bokstavligen stum av förvåning. Han

kunde inte röra händerna. Hans följeslagare tog med sig honom och lade honom framför hans far, Alma, som innehade det högprästerliga ämbetet i landet. Prästerna församlade sig och fastade och bad för Alma i två dagar och nätter för att hans mun skulle öppnas och han skulle återfå sin styrka. Deras böner till Herren besvarades när Alma den yngre stod inför dem som en förändrad man och talade till dem och sade:

"Min själ har blivit återlöst från bitterhetens galla och orättfärdighetens bojar. Jag var i den mörkaste avgrund, men nu ser jag Guds underbara ljus. Min själ marterades med evig pina, men jag är undanryckt, och min själ lider ej mera.

Jag förkastade min Återlösare och förnekade det som våra fäder hava talat. Men till bevis på att de kunde förutse, att han skall komma och att han kommer ihåg al-

la sina skapade varelser, skall han uppenbara sig för alla" (Mosiah 27:29–30).

Den kurskorrigeringen var smärtsam för Alma. Han hade lidit outsägliga kval och

Ett slående exempel på hur tjänandets anda uppfyller dem som lär sig om Guds plan är berättelsen om Alma den yngre. En ängel sade till honom: "Herren har sagt: Detta är min kyrka, och jag skall fast grunda den, och intet skall störta den."

evig pina, men nu var han tillbaka på rätt spår. Det som följer är ytterst intressant.

”Och nu begav det sig, att Alma från den tiden började undervisa befolkningen och likaledes gjorde de som voro med Alma, då Herrens ängel uppenbarade sig för dem. De färdades omkring i hela landet och kungjorde för människorna, vad de hade hört och sett och predikade Guds ord under många provningar, ty de ledomycken förföljelse av de icke troende och blevo även slagna av många av dessa . . .

De färdades igenom hela Zarahemlas land och ibland alla de människor, som voro under konung Mosiahs heravälde. De strävade med iver att gottgöra de skador de tillfogat kyrkan. De bekände sina synder och förkunnade det som de hade sett samt förklarade profetiorna och skrifterna för alla som önskade höra dem.

Sålunda voro de medel i Guds händer att bringa många till kunskap om sanningen, ja, till kunskap om deras Återlösare” (Mosiah 27:32, 35–36).

På omvändelse följer ansvaret och plikten att dela med sig av den kunskap man har fått åt vår himmelske Faders andra barn. Almas liv förändrades och han blev en av de största missionärer som någonsin levat. Han undervisade med kraft och med egen kunskap om återlösningsplanen. Han hade fått undervisning vid en ängels fötter. Därefter gick han ut och tjänade.

Vi inser omfattningen av Almas omvändelse till sanningen och den önskan han fick av den att tjäna Guds alla barn, när vi läser vad han skrev mot slutet av sin verksamhet:

”O, att jag vore en ängel och kunde erhålla mitt hjärtas begär, att jag måtte kunna gå omkring och tala som genom Guds domsbasun och med min röst skaka jorden samt predika omvändelse till alla folk!

Då skulle jag förkunna omvändelse och återlösningsplanen för varje själ liksom med tordönsröst, på det de måtte omvända sig och komma till vår Gud, så att det icke skulle finnas mera sorg på hela jorden” (Alma 29:1–2).

Alma hade nått en punkt i sin förståelse av frälsningsplanen och i sitt tjänande av Gud där han kände sig hindrad av sin fysiska kropp. Även om han insåg att hans önskan var orimlig, ville han göra mer. Han ville förkunna evangeliet med den ängels röst som hade förkunnat det för honom. I djupet av sitt hjärta kände han att han stod i skuld till Herren och ville i hans tjänst till och med offra mer än allt han hade.

Det finns somliga bland oss som predikar självskhetens lära. De säger att vi först och främst och framför allt ska tänka på oss själva. Men historien lär oss att självskhet aldrig gjort någon lycklig. Att tjäna och dela med sig är en väsentlig del av livet. Det som mest gläder och tillfredsställer själen är att efterlämna ett arv av kärlek och tjänande som andra kan njuta av och ta efter. President Hinckleys far, Bryant S Hinckley, sade följande om tjänande:

”Tjänande är den dygd som har utmärkt stora människor i alla tider och som man kommer att minnas dem för. Tjänande ger sina lärjungar ett adelsmärke. Det är skillnaden mellan de två stora grupperna i världen — de som hjälper till och de som förhindrar, de som lyfter upp och de som lutar sig mot andra, de som bidrar och de som bara förbrukar. Hur mycket bättre är det inte att ge än att få. Tjänande i alla dess former är vackert. Att uppmuntra, visa medkänsla, intresse, att förjaga fruktan, skapa självförtroende och väcka hopp i andras hjärtan — kort och gott: att älska dem och visa det — det är det mest värdefulla tjänandet” (citerad i Stephen R Covey m fl, *First Things First* [1994], s 306).

Att träda in i detta jordeliv för att lära och sedan gå ut och tjäna, det är syftet med vår jordiska tillvaro. Om våra handlingar avviker från det syftet, låt oss då snabbt korrigera kursen och återvända till den rätta vägen. Låt oss lägga ner tid varje dag, varje vecka, varje år på att förvissa oss om att vår kurs är den som Herren själv har lagt ut: den trånga och smala stigen som leder till det enda mål som ger oss varaktig frid och glädje — det eviga livet. □

Stå för

Pia Hentzen

Annelise Nielsen

Rebecca Pedersen

sin tro i Danmark

Laury Livsey
FOTO FÖRFATTAREN

Tre unga kvinnor i Köpenhamn återger tre mycket olika berättelser. Pia berättar om sin omvändelse, Rebecca berättar om en kampanj mot pornografi som hon deltar i, och Annelise berättar om hur man fastar och ber om att myndigheterna ska låta kyrkan bygga ett nytt kapell. Dessa tre berättelser har minst en sak gemensamt. Alla handlar om danska medlemmar i kyrkan som står för sin tro.

PIA HENTZEN

Pia är en 16-årig Laurel i Frederiksbergs församling i Köpenhamns stav. Hennes mamma har varit medlem i kyrkan i hela sitt liv, och Pia minns att hon gick till Primär när hon var liten, men själv har hon bara varit medlem i kyrkan i ett år.

”Min mamma och pappa är medlemmar i kyrkan, så när jag var liten gick jag till Primär. Men jag döptes aldrig”, säger Pia.

Efter hennes föräldrars skilsmässa slutade Pia, hennes två bröder och deras mor att gå till kyrkan. Pia fyllde åtta år men döptes inte. Hon fyllde tolv år och gick inte till Unga kvinnor. I

omkring tio år spelade inte kyrkan någon större roll i hennes liv. Hemlärarna fortsatte komma och besökslärarna ringde till hennes mamma, men familjen Hentzen stannade hemma om söndagarna.

Då ringde en ledare för Unga kvinnor till Pia och inbjöd henne att börja komma till aktiviteterna. ”Min ledare skrev brev och inbjöd mig till kyrkan. Jag gick en gång, men tyckte det var tråkigt och ville inte gå dit igen. Men missionärerna ändrade min inställning till kyrkan”, säger hon med ett skratt.

Missionärerna visste att Pia aldrig hade döpts, så de gjorde upp om en tid då de kunde besöka henne. Första gången de kom gav de ett kort andligt budskap. Så fortsatte det flera veckor tills de en dag försökte med något annorlunda. De hade med sig något som alla missionärer kan erbjuda — den första lektionen.

”De frågade om de fick ge mig den första lektionen, och jag sade ‘OK’. Det dröjde inte länge — förmodligen några veckor — innan jag hade fått alla lektionerna och gick med på att bli döpt.” Vid ungefär samma tid började Pias mor bli aktiv igen, liksom Pias två bröder.

I dag känner Pia sig hemma i den lilla skara som utgör Unga män och Unga kvinnor i Frederiksbergs församling.

CENTRALSTATIONEN I KÖPENHAMN

Pia och hennes mamma, här vid Köpenhamns hamnområde, ler och är tacksamma att vara aktiva i kyrkan igen.

Det tog lite tid för henne att vänja sig vid att vara medlem i kyrkan, och en aktiv sådan, men nu har det blivit ett sätt att leva. "Jag är den enda som är Laurel i församlingen. Vi har också två Mia-flickor och två bikupsflickor. De utgör våra Unga kvinnor", säger hon. Sedan gör hon en paus och tänker allvarligt på hur kyrkan har förändrat hennes liv. "Jag tycker livet är bättre nu", säger hon till slut. "Jag har något som jag vet är sant."

REBECCA PEDERSEN

Hela ark med frimärken väntar på att klistras på en trave kuvert. Men Rebecca har ingen som hjälper henne. Som Laurel i Allerøds församling i Köpenhamns stav har Rebecca starka åsikter om pornografi och dess skadeverkan, och hon gör något åt det. Men arbetet — att stoppa antipornografiska trycksaker i kuvert — är tröttsamt och tidskrävande.

Rebecca bestämde sig för att ta ställning mot pornografin i Danmark. "Jag tror att många människor hatar pornografin och dess inverkan", säger hon. "Men många människor är inte villiga att göra eller säga något."

kan se att människor nästan vänjer sig vid pornografin. Men i stället för att vänja sig vid den, bör vi skrämmas av den", säger Rebecca.

På Rebeccas skola inledde en skolkamrat en protest mot pornografi och fick Rebecca att engagera sig. Tillsammans gjorde de en namninsamling som de hoppas ska göra deras röst hörd hos regeringen — särskilt hos Danmarks kulturminister som övervakar den danska televisionen.

"Vi kan inte få folk att sluta se på pornografi", förklarar Rebecca, "men vi skulle vilja få bort pornografin från

offentliga platser där barn lätt kan se den. Man kan inte bara lägga barnen tidigt och tro att de inte ser sådant på teve.”

När Rebecca tänker på Unga kvinnors värderingar och på vad hon representerar som medlem i kyrkan, är hon glad över att vara engagerad i något som hon hoppas kan åstadkomma en förändring.

”Vi måste ta ställning i livet. Jag tror det är viktigt att vi, särskilt som medlemmar i kyrkan, gör något för att göra världen till en bättre plats”, säger hon. ”Den tanken har alltid varit viktig för mig, men för ett par månader sedan, när jag fick jag min patriarkaliska välsignelse, stod det ännu klarare för mig att jag måste göra något.”

När Rebeccas grupp hade avslutat kampanjen och skickat namninsamlingen till regeringen, tillät hon sig själv att tänka på den lilla roll hon spelat i att få över 22 000 människor att skriva under skrivelsen och hur projektet stärkt hennes beslut att göra Danmark till en bättre plats. Hon ler också. Hennes grupp hade med lätthet överstigit målet på 15 000 underskrifter.

Rebecca vet att saker och ting inte förändras över en natt. Men man måste börja någonstans, eller hur? ”Jag tror att många människor hatar pornografin och dess inverkan”, säger hon. ”Men många människor är inte villiga att göra eller säga något. Ibland tror jag att människor bara behöver en liten påminnelse då och då.”

ANNELISE NIELSEN

Annelise är en tredje generations medlem i kyrkan. Hennes farmor

och farfar döptes för många år sedan, hennes pappa växte upp i kyrkan och gifte sig med en medlem, och Annelise har varit medlem i hela sitt liv. Hon är nu medlem i Frederiksbergs församling, och som bikupsflicka är hon jämte Pia en av de få unga kvinnorna i församlingen.

Församlingen träffas för närvarande i en hyrd lokal. Hissen i fastigheten är ganska långsam, och därför tar Annelise trapporna. När hon gått tre trappor upp är hon på översta våningen, där hon går in i kapellet. Det är rent och snyggt i huset, men Annelise säger att man känner att det är en provisorisk plats för Frederiksbergs församling.

Hon tittar ut genom fönstret i kapellet och pekar.

”Där nere ligger vårt gamla kapell”, säger hon. Hon ser på den vackra, murade byggnaden ett kvarter längre bort, ett av de första kapell kyrkan byggde i detta land. Och det är tomt — av en god anledning.

”Det är där vi ska ha vårt tempel”, förklarar Annelise.

Templet i Köpenhamn kommer att betjäna medlemmarna i Danmark och i andra delar av Skandinavien. Att ha ett tempel tio minuter från sitt hem i stället för att behöva åka tolv timmar till templet i Stockholm är en verklig välsignelse. Annelise vet att det är värt uppoffringen.

Pia, Rebecca och Annelise ingår i en kedja av många generationer av medlemmar i kyrkan. Statyn Kristina, av Dennis Smith, befäster minnet av de många omvända i Danmark som under 1800-talet gjorde uppoffringar för att bygga upp riket.

CENTRALA KÖPENHAMN

OMGIVNINGARNA KRING FREDERIKSBORGS SLOTT I HILLERØD I DANMARK

Medlemmarna i Frederiksbergs församling — däribland Annelise, syster Christel Petersen och Annelises syster Christel — fastade och bad om en ny plats att mötas på.

Men frågan om ett nytt möteshus kvarstår. Hyreskontraktet för den provisoriska fastigheten går snart ut. Därför håller Frederiksbergs församling denna söndag en fasta, och ber att kommunen ska ge kyrkan lov att bygga på den tomt som har köpts. Annelise fastar och ber speciellt för detta tillsammans med andra församlingsmedlemmar.

I dag på morgonen medger Annelise att hon är hungrig. "Men när jag fastar känner jag mig närmare Gud och jag känner mig mer ödmjuk", säger hon. "Jag tycker inte att det är någon stor uppoffring att fasta, och jag tror att om alla i församlingen ber om samma sak, kommer vår himmelske Fader att hjälpa oss."

Efter sakramentsmötet, när hennes fasta nästan är över, skyndar inte Annelise sig hem för att äta. I stället går hon ut genom dörren arm i arm med Christel Petersen, en 96 år gammal församlingsmedlem. Syster Petersen blev medlem i kyrkan 1958 och undervisade Annelises pappa i Söndagsskolan. Varje månad lär Annelise känna henne mer genom att ta sig tid att umgås med henne.

"Syster Petersen är trevlig att prata med. Jag tycker hon är en stark kvinna eftersom hon är den enda medlemmen i kyrkan i sin familj. Hennes make blev aldrig

medlem, och hennes barn hade redan vuxit upp när hon döptes", förklarar Annelise. "Hon är 96 år gammal, och hon kommer fortfarande till kyrkan varje söndag.

Jag beundrar människor som syster Petersen som håller sig så nära vår himmelske Fader", tillägger Annelise. "Och när jag gör sådant som att fasta, för det också mig närmare honom."

Originalet till Kristus, den välkända statyn av Jesus Kristus, står i Köpenhamn. Den skapades av den danske skulptören Bertel Thorvaldsen. I samma stad står också några sista dagars heliga för vad de tror på, och söker likna Frälsaren i allt de gör. □

Redaktionens anmärkning: Några månader efter det att Annelise och andra fastat, fick kyrkan kommunens godkännande att uppföra en ny byggnad åt Frederiksbergs församling.

CENTRALA KÖPENHAMN

DANMARKS ÖSTKUST

LEVA SOM DYGDIGA KVINNOR

Läs följande för systrarna du besöker, och diskutera frågorna, skriftställena och vår kyrkas ledares lärdomar. Berätta om erfarenheter, bär ditt vittnesbörd och inbjud dem du undervisar att göra detsamma.

Ordspråksboken 31:10: "En god hustru, var finner man en sådan? Långt mer än pärlor är hon värd." (I King James version av Bibeln: "En dygdig kvinna, var finner man en sådan?" ö a.)

President James E Faust, andre rådgivare i första presidentskapet, säger: "Dygd kan definieras på många sätt: moralisk kvalitet, att handla och tänka rätt, god karaktär eller kyskhet" ("Så nära änglarna", *Nordstjärnan*, jul 1998, s 97).

VILKA DYGDER ÄR VIKTIGA FÖR OSS ATT UTVECKLA?

Filipperbrevet 4:8: "Allt som är sant och värdigt, rätt och rent, allt som är värt att älska och uppskatta, ja, allt som kallas dygd och förtjänar beröm, tänk på allt sådant."

President Gordon B Hinckley: "Jag vill inbjuda er kvinnor, var ni än är, att höja er till den stora potential som finns inom er. Jag ber er inte att sträcka er längre än ni har förmåga till. Jag hoppas ni inte plågar er själva med tankar på misslyckande ... Jag hoppas att ni helt enkelt gör det

ni kan göra så gott ni kan. Om ni gör det kommer ni att få se underverk ske" (*Teachings of Gordon B Hinckley* [1997], s 696).

Margaret D Nadauld, Unga kvinnors generalpresident: "Det finns nog med tuffa kvinnor i världen, vi behöver mjuka kvinnor ... Det finns nog med ohysade kvinnor, vi behöver förfinade kvinnor. Det finns nog med berömda och rika kvinnor, vi behöver fler kvinnor med tro. Vi har nog med girighet, vi behöver mer godhet. Vi har nog med fåfänga, vi behöver mer dygd. Vi har nog med popularitet, vi behöver mer renhet" ("Kvinnlighetens glädje", *Liahona*, jan 2001, s 18).

HUR KAN VI BÄST LÄRA UT DESSA DYGDER?

Läran och förbunden 46:33: "I måsten alltid utöva dygd och helighet inför mig."

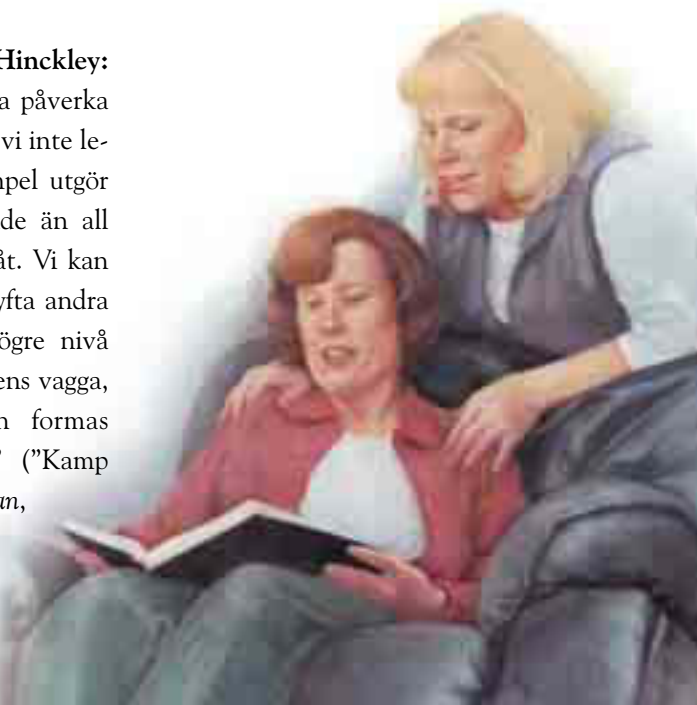
President Gordon B Hinckley: "Vi kan inte hoppas kunna påverka andra i dygdig riktning om vi inte lever dygdiga liv. Vårt exempel utgör ett mycket större inflytande än all predikan vi kan ägna oss åt. Vi kan inte vänta oss att kunna lyfta andra om vi inte står på en högre nivå själva ... Hemmet är dygdens vagga, en plats där karaktären formas och vanorna grundläggs" ("Kamp mot det onda", *Nordstjärnan*, apr 1976, s 27–28).

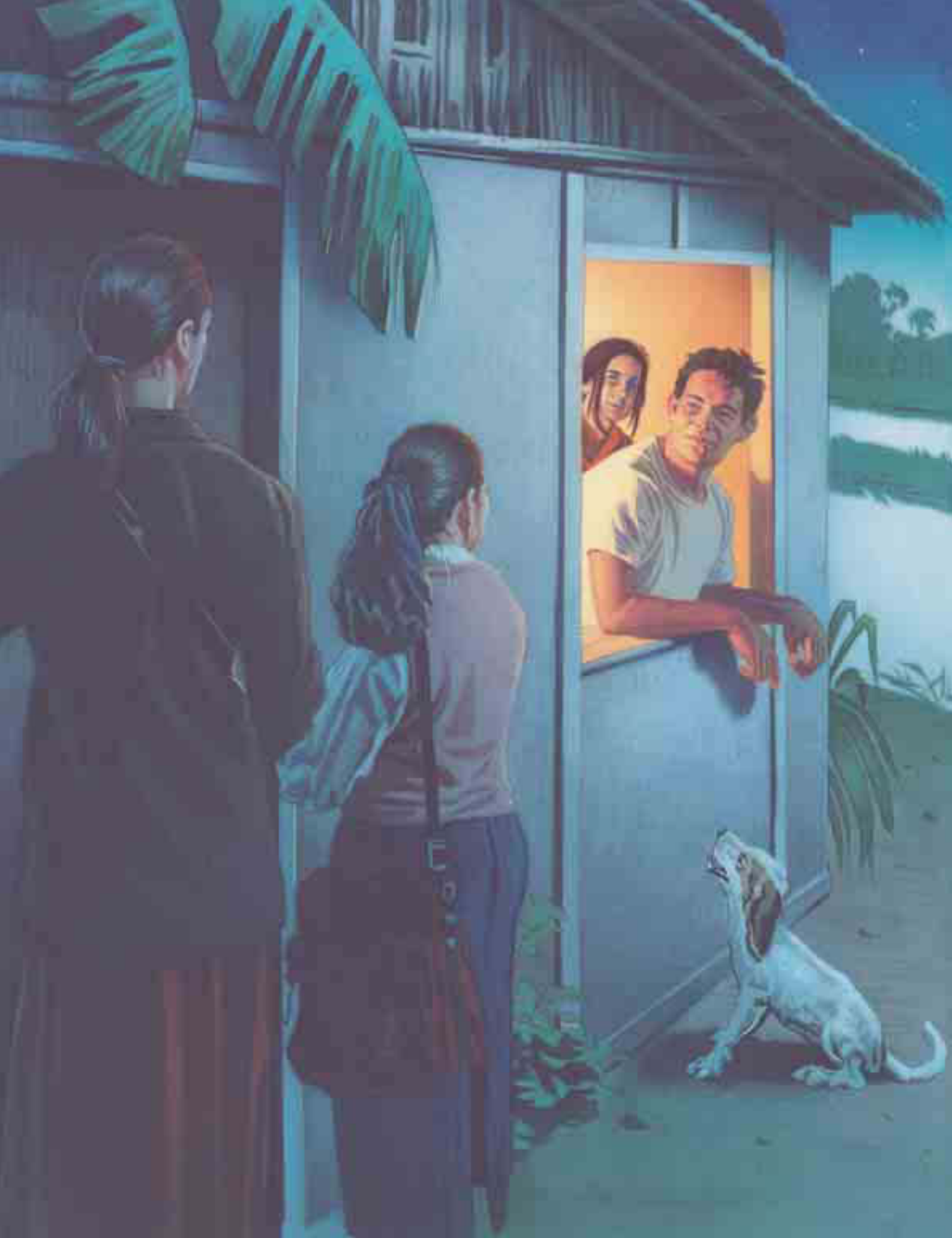
VILKA ÄR DE UTLOVADE VÄLSIGNELSENA AV ATT LEVA ETT DYGDIGT LIV?

Läran och förbunden 121:45: "Pryd alltid dina tankar med dygd. Då skall du hava ett frimodigt medvetande inför Gud."

Läran och förbunden 25:2: "Om du är trofast och vandrar dygdens stigar inför mig, skall jag bevara ditt liv, och du skall få en arvedel i Sion."

President James E Faust: "Profeten Joseph sade: 'Om ni leva upp till edra privilegier eller förmåner, kunna änglarna icke avhållas från att vara edra umgängesvännar.' ... Håll själen mycket stilla och lyssna till den Helige Andens viskningar. Följ de ädla, intuitiva känslor som planterats djupt i er själ av gudomen i den föregående världen" (*Nordstjärnan*, jul 1998, s 99). □

Ravenal P Solomon

När jag i oktober 1980 var ute och cyklade, märkte jag plötsligt att bromsen inte fungerade. Jag fick panik och visste inte när eller hur jag skulle kunna stanna. När jag till slut lyckades få stopp på cykeln och min vilda framfart hamnade jag alldeles intill Rodico Flores, en god vän och skolkamrat. Jag förklarade vad som hade hänt, och sedan pratade vi med varandra en liten stund. Under samtalets gång frågade han om jag hade tid att följa med till hans kyrka. Eftersom jag visste att han var en god människa och jag beundrade de andra jag kände som tillhörde hans kyrka, bestämde jag mig för att följa med dit kommande söndag.

På söndagen lade jag märke till att byggnaden där hans kyrka höll sina möten var ren och vacker. Jag kände något speciellt där. Jag hälsades välkommen av en person som skakade hand med mig och till och med lade armen om mig, och sade att han var glad att se mig. Det kändes bra, även om jag var lite blyg och nervös. Denne broder tog med mig till en klass för undersökare.

Efter lektionen presenterade två unga kvinnor sig som heltidsmissionärer. De frågade om de fick hälsa på mig i mitt hem. Jag svarade snabbt att jag var upptagen och började komma med ursäkter. Men de bad mig ändå berätta för dem när jag hade tid, och jag sade att jag var ledig tidigt på måndag förmiddag. Jag sade att de fick komma om de hade lust, men bara om de kom klockan 4 på morgonen.

Till min förvåning såg de på varandra och sade: "Broder Solomon, vi kommer." Då påstod jag att det var svårt att komma hem till min familjs hus, att det låg mitt i en fiskdamm, och att vi hade många hundar. Jag sade att det skulle bli svårt för dem att ta sig dit. Men de sade omigen: "Broder Solomon, vi kommer." När jag gått därifrån

På väg

Jag trodde det bara var
bromsen som gått sönder,
men egentligen var det
början på en mycket
glädjeric resa.

glömde jag allt vad vi bestämt eftersom jag inte trodde att de skulle komma.

Tidigt på måndagsmorgonen fick jag till min förvåning höra hundarna skälla och en röst ropa: "Broder Solomon! Broder Solomon!" Jag tittade ut genom fönstret och började få en annan känsla för missionärerna. Det kändes som om jag fick bekräftelse på att de var Guds sanna tjänare. Jag bjöd in

dem och lyssnade på deras budskap. Efter en stund bad jag dem komma varje dag och undervisa mig, vilket de gjorde. De undervisade mig tills jag var redo för dopet.

Genast efter mitt dop den 31 oktober 1980 bjöd en vän mig på en församlingsfest. Jag sade till mig själv: *Det här är en trevlig kyrka. De ordnar till och med en fest för mig.* Senare insåg jag att det inte var jag som var den verkliga hedersgästen. Men på festen presenterade min vän mig för en ung kvinna och sade till henne att hon skulle ta väl hand om mig. Annie Ortiz tog verkligen väl hand om mig. Än i dag tar hon väl hand om mig. Vi gifte oss 1985 och beseglades i templet i Manila i Filippinerna.

Efter mitt dop har jag utvecklats inom evangeliet när jag fått möjligheter att tjäna. 1983 kallades jag att verka på heltid i Filippinernamissionen Davao, och fyra månader efter det att vi gift oss kallades jag som biskop. Jag verkade också som stavspresident och i ett missionspresidentskap. Min hustru och jag är lyckligt gifta och har två barn, Ezra och Brigham, och vi ser fram emot ett livslångt tjänande.

Jag är tacksam för den lycka och glädje jag funnit i kyrkan, för de hängivna missionärerna som inte gav upp och för den trasiga bromsen som faktiskt var en hjälp på vägen. □

Ravenal P Solomon är medlem i Dagupans första församling, Dagupans stav, Filippinerna.

När livet blir tufft

Det var 1962, och jag var 19 år. Jag hade kallats på mission till Mexico när jag fick veta att jag hade cancer.

Äldste John B Dickson

i de sjuttios kворum

Cancer? Jag? Jag trodde att det bara var folk i stora städer som fick cancer. Efter vävnadsprover och noggranna undersökningar av skickliga specialister, förstod jag att problemet jag hade med svullnaden i höger underarm var en osteosarkom. Översatt betydde det att jag hade ett slags skelettcancer som, på den tiden, nästan alltid hade dödlig utgång, även om man amputerade den angripna armen.

Dödlig utgång! Jag var 19 år och tanken att drabbas av något livshotande hade aldrig föresvävat mig. Jag såg fram emot att få tjäna som missionär, gifta mig i templet, få en stor familj och njuta av ett underbart liv. Fortfarande älskade jag Herren, och jag visste att han älskade mig. Vare sig han lät mig bli kvar här eller lät mig lämna det här livet, skulle det vara helt i sin ordning.

Den omedelbara följden blev att jag miste min högerarm. Den långsiktiga följden visade sig bli ett livslångt äventyr. När jag ser tillbaka kan jag uppriktigt säga att förlusten av min arm inte blev en tragisk händelse

utan en av mina största välsignelser. Jag har lärt mig och vunnit så mycket tack vare det.

Anpassningen var intressant. Jag hade arbetat med skogsavverkning och vägbyggen i nordvästra delarna av Förenta staterna, så jag hade en stark kropp. Men jag var extremt högerhänt och därför saknade jag verkligen den arm som jag blivit så beroende av. Fastän jag tidigare kunde kasta en baseboll längre än någon annan i laget, kunde jag med vänsterarmen bara kasta bollen en liten bit. Handstilen blev mycket märklig. Vilket förskolebarn som helst skulle ha kunnat skriva bättre än jag. Allt blev en utmaning: att knyta skorna, knäppa skjortan, bära stora saker, köra bil, raka sig, teckna, äta, bli uttittad, stå ut med fantomsmärta och så vidare.

Mycket snabbt insåg jag att det var mycket jag måste vänja mig vid, lära mig och lära om. Jag förstod också att det var mycket litet jag kunde göra åt det faktum att jag bara hade en arm, och min inställning till detta faktum — och till livet i allmänhet — var helt och hållet min egen sak. Jag stod vid en skiljeväg. Det stod klart att jag kunde gråta om jag ville

det, eller också kunde jag handskas med detta och alla andra utmaningar med tro och en positiv inställning. Min lycka och mitt eviga välbefinnande var beroende av mitt val.

Beslutet var enkelt. Jag valde att vara positiv, kreativ, mycket aktiv och att göra allt som var möjligt för att uppfylla min bestämmelse som en Guds son, som skickats hit för att växa genom denna jordiska erfarenhet. När väl beslutet var fattat stod jag fast vid det och tog det aldrig under omprövning.

Profeten Joseph Smith (1805–1844) upplevde många svårigheter och mycket lidande när han satt fängslad i Liberty. Orolig för hur de heliga och hans familj hade det i ödemarken, och själv i mycket dålig fysisk kondition, vädjade han till Herren om att få veta varför allt detta hände, när han tyckte att han så väl förstått hur återställelsen och upprättandet av Sion skulle gå till. Herren gav ett svar som vi alla kan ha nytta av under vårt eget jordiska liv med så många utmaningar: "Vet, min son, att allt detta skall giva dig erfarenhet och tjäna dig till godo" (L&F 122:7).

Nu fick jag själv möjlighet att lära mig detta genom egna erfarenheter. Några dagar efter operationen stod jag ensam i mitt sovrum och gjorde mig i ordning för att gå till kyrkan. Jag höll en slips i handen och tänkte: *Vad ska jag nu göra med den här fåniga slipsen?* Jag funderade på att låta min mamma hjälpa mig, men slog snart bort tanken. Hon skulle inte kunna följa med mig på missionen och knyta mina slipsar och sköta om mig på andra sätt. Jag måste helt enkelt klara mig själv. Med tålamod knöt jag slipsen, och även om jag använde tändarna lite, så lärde jag mig att det gick och att det gick bra. Den dagen gick det upp ett ljus för mig, och jag kunde tydligt se att med tålamod, tro och beslutsamhet skulle jag kunna klara av så gott som alla svårigheter som skulle komma i min väg.

Med tiden insåg jag att samma tro, beslutsamhet och positiva inställning kunde hjälpa vem som helst

Herren sade till profeten Joseph:
"Vet, min son, att allt detta skall
giva dig erfarenhet och tjäna dig
till godo."

genom olika svårigheter i livet. För min egen del handlar det om ett fysiskt problem, men vi människor ställs också inför många andra slags utmaningar. Det kan handla om ekonomi, problem inom familjen, att skaffa sig en utbildning, känsla av att bli bortstött, förlusten av en nära anhörig eller om att bli missförstådd. Ungdomars utmaningar har ofta att göra med frestelser i fråga om visdomsordet, olämpligt språk, moralisk renhet, olämplig underhållning eller Internet-tittande.

Låt mig få berätta om fyra principer som kan vara till hjälp för er.

1. LÄR KÄNNA DIN FADER I HIMLEN

Se till att du känner till din relation till din Fader i himlen och Frälsaren. Förvissa dig med andra ord om vem du är. Ditt vittnesbörd

om den lycksalighetsplan som vår himmelske Fader har berett för dig hjälper dig att förstå din eviga bestämmelse och hjälper dig med ditt beslut att lyckas på livets resa. Anledningen till att vi har fått och ska hålla buden framstår mycket klart för var och en av oss när vi förstår vad Herren vill att vi ska bli. Se till att du förstår frälsningsplanen och att ditt vittnesbörd om evangeliet är starkt.

Ett vittnesbörd om så viktiga ting är inget vi får gratis, men det kommer att stärkas när du ber dagligen med tro, läser skrifterna och värdigt tar del av sakramentet varje söndag.

2. BESTÄM DIG NU

Bestäm dig nu för hur du ska handla när du utsätts för kamrattryck och frestelser. När jag var omkring tolv år beslutade jag mig för att alltid hålla visdomsordet. Under årens lopp har det funnits lockelser att bryta detta bud, men mitt svar var alltid: "Nej!" — vänligt, snabbt

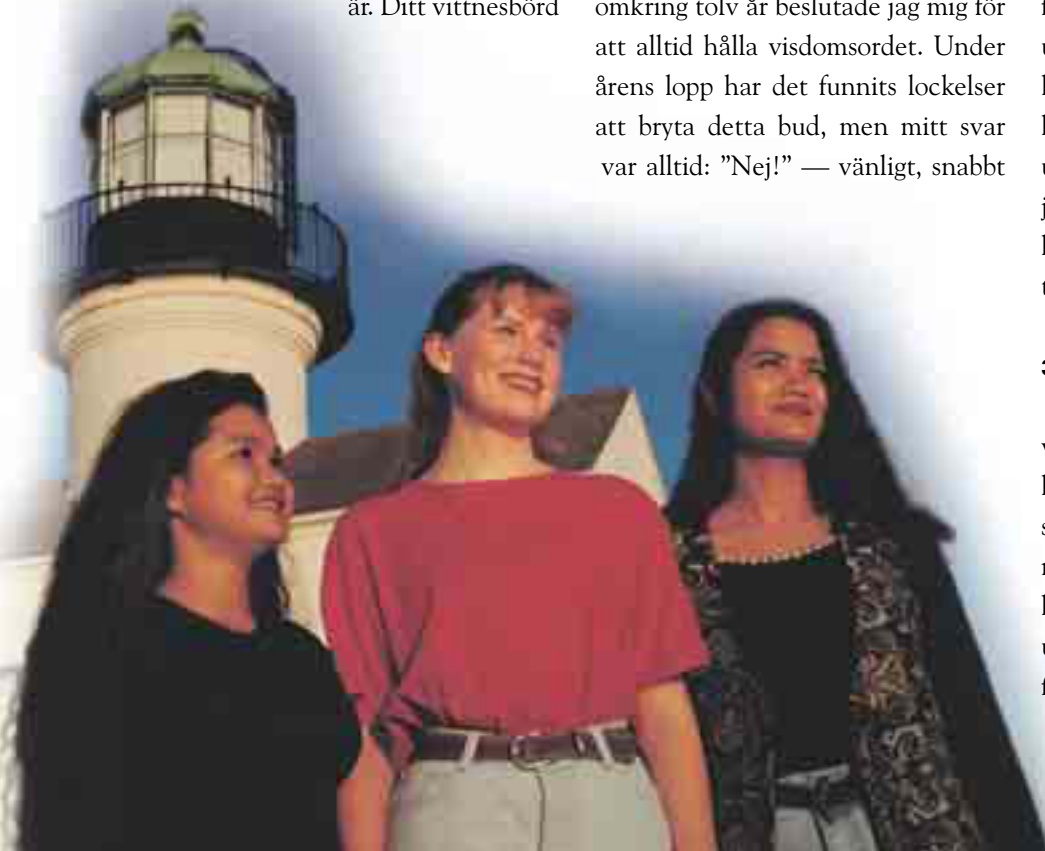
och effektivt. Tack vare att jag bestämde mig på förhand för hur jag skulle reagera när jag blev frestad, var jag aldrig rädd för att jag skulle fatta ett dåligt beslut när mina vänner pressade mig.

Det finns inget att förlora på att fatta ett bra beslut. Kom ihåg att om du inte i förväg bestämt dig, innan nedbrytande frestelser dyker upp, så är sannolikheten att du fattar fel beslut många gånger större.

Jag är mycket medveten om att några av er inte har gjort vad jag har föreslagit och redan gjort allvarliga misstag. Kanhända är det bara du eller en och annan som känner till dessa misstag, men de är ändå en belastning för din själ. Fastän du vill göra rätt inför Herren, kanske du inte vet vart du ska vända dig och hur du ska kunna rätta till problemet. Jag föreslår att du talar med Herren i uppriktig bön, förklarar saken för biskopen eller grenspresidenten, och talar med dina föräldrar. Du kanske får utstå en del kritik och vända, men jag tror att du kommer att finna kärlek, stöd och en underbar möjlighet till förändring.

3. SKJUT INTE UPP OMVÄNDELSE

Se till att du inte luras att tro att vägen är lätt och att du kan leva enligt världens normer, att Herren, oavsett vad du gjort, ändå kommer att rädda dig undan följderna av ditt handlande, och att du därför kan uppskjuta omvändelsen. Snälla du, fall inte i den grop som Nephi talar

Vi är verkligen betydelsefulla för vår himmelske Fader och han älskar oss och vill att vi ska komma tillbaka till honom. Samtidigt vill han att vi ska vara rena och lära och växa av våra erfarenheter.

om: "Och många andra skola säga: Låtom oss äta, dricka och vara glada men låtom oss dock frukta Gud — han urskuldar den som gör en liten synd. Ja, ljugen litet, dragen fördel av en för hans ords skull, gräven en grop för eder granne, ty det gör intet till saken. Gören allt detta, ty i morgon skola vi dö och om så är, att vi befinnas skyldiga, skall Gud tilldela oss några få rapp och till sist skola vi bliva frälsta i Guds rike" (2 Nephi 28:8).

Herren vill att vi ska återvända till honom, men vi kan inte återvända och samtidigt välja att synda och fläckas ner av världen. Han vill att vi ska vara sanna lärjungar som ivrigt arbetar på att bli lika honom. Det krävs arbete och disciplin för att få njuta av de välsignelser han vill ge oss. När vi omvänder oss och gör vårt bästa, kan Herren i sin barmhärtighet hjälpa oss att bli rena.

4. HÅLL BUDEN

Förvissa dig om att du har Anden med dig varje dag i ditt liv. Nästa gång du tar del av sakramentet så lyssna noga på orden i bönerna. Du kommer då att höra ett mycket speciellt löfte till dem som håller buden. Det är att de alltid får ha "hans Ande hos sig" (L&F

20:77). Vilken välsignelse buden är.

Några tror att buden är avsedda att hindra eller begränsa oss. I själva verket har de getts för att hjälpa oss bli mer lika vår kärleksfulle Fader, som vill ge sina trofasta söner och döttrar underbara, eviga välsignelser. Han uppmanar oss att avhålla oss ifrån och inte delta i sådant som inte hör ihop med den livsstil som han så gärna vill att vi ska få del av.

För ett par år sedan kom min hustru och jag till missionärsskolan i Provo för att tala till missionärerna. Rektorn för skolan frågade om jag kunde knyta slipsen inför missionärerna för att hjälpa dem förstå att de kunde klara av de svårigheter som följer med missionärsarbete. Jag funderade en stund på hans önskemål och anpassade sedan mitt tal så att det täckte något av det jag nämnt i den här artikeln.

När jag stod i begrepp att avsluta, inbjöd jag fyra missionärer på främre raden att komma fram och delta i en liten slipsknytningstävling. En frågade om de bara fick använda sin vänsterhand, men jag föreslog att de skulle använda båda händerna. Som ni kan föreställa er tyckte missionärerna att det var väldigt roligt att jag vann.

Denna artikel handlar emellertid inte om vem som är den snabbaste

slipsknytare, den bästa kvartsbacken eller hejklacksledaren, eller om vem som kan äta flest hamburgare. Den handlar helt enkelt om att veta vilka vi är, att vi verkligen har betydelse för vår himmelske Fader, och att han älskar oss och vill att vi ska komma tillbaka. Samtidigt vill han att vi ska vara rena, och att vi ska lära och växa genom våra erfarenheter.

Under årens lopp har jag handskats med många utmaningar i livet, liksom ni kommer att göra. Under tiden som passerar mellan dessa intressanta äventyr har livet varit fridfullt och lätt. Men all sann personlig utveckling har alltid kommit när jag arbetat mig igenom någon av livets svårigheter. När svårigheterna kommer, måste vi se på dem som trappsteg i vår utveckling, i stället för barriärer som hindrar vårt framåtskridande. Svårigheterna kommer, och vi måste helt enkelt övervinna dem och gå vidare. □

"GUDS RIKE ÄR HÄR"

Vi är medborgare i det förnämsta riket på jorden", säger president Gordon B Hinckley, "ett rike som inte styrs av människors visdom utan leds av Herren Jesus Kristus. Dess närvaro är verklig. Dess bestämmelse viss" (se detta

nummer, s 4). ♡ I budskapet från första presidentskapet fastställer president Hinckley sju sanningspelare, eviga sanningar som inte förändras när världen ändrar sina

uppfattningar och värderingar. En av dessa pelare är "Guds rike är här". Denna enkla och fundamentala sanning ställs varje själ inför som kommer i kontakt med kyrkan och uppriktigt önskar finna sanningen däri. Som följande berättelser visar förändras inte denna sanningspelare, men när män och kvinnor får ett vittnesbörd om den, förändras deras hjärtan och liv.

En underbar gåva till mig

Stefania Postiglione

Jag har fått frågan många gånger varför jag blev medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, och jag har alltid berättat om hur jag träffade missionärerna hemma hos en god vän som just blivit döpt. Men efter hand som tiden gått har jag insett att före detta första möte var det mycket som förberedde mig för att ta emot evangeliet.

Jag var en aktiv och energisk ung kvinna, och mitt liv var uppdelat

mellan tiden tillsammans med vännerna och träningspassen på gymmet. Inget annat intresserade mig. Jag älskade kampsporter. Jag *levde* för sporten. Den hade blivit ett sätt att leva för mig. Den var faktiskt min religion. Jag var mycket duktig och hade övat upp min skicklighet. Min stolthet ökade när jag blev mer och mer erkänd av andra, särskilt eftersom jag var kvinna och idrottsgrenen dominerades av män.

Efterhand som tiden gick började

jag känna mig orolig efter varje dags träningspass. Det kändes ofta som jag hade andnöd och hjärtat slog mycket snabbt.

Snart fick jag reda på att de ständiga påfrestningarna i en sådan krävande sport hade förvärrat ett genetiskt anlag för oregelbundna hjärtslag. Smärtan intensifierades, och ibland kunde jag inte ens stå upp. Nästan över en natt förlorade jag min självständighet. En rad

Jag älskade kampsporter. Men de ansträngande träningspassen förvärrade mitt anlag för oregelbundna hjärtslag. Mitt lidande fick mig att söka efter något mer.

olyckliga medicinska beslut förvärrade mitt tillstånd, och två gånger var det nära att jag fick hjärtstillestånd.

Under en period av fem år gick jag igenom två operationer och besökte många läkare och sjukhus. Till slut behövde jag ständig vård av mina föräldrar.

Medan jag var på sjukhuset såg jag mycket lidande och smärta, och jag insåg det nödvändiga i att älska andra människor. Jag började förstå vad som verkligen var viktigt i livet.

Min själ hade förändrats och det kändes som om någon gav mig en andra chans i livet. Jag började fundera över Gud, som jag fram till dess trodde inte hade spelat någon roll i mitt liv. Jag började studera olika religioner, och jag blev imponerad av den kärlek alla kände för varandra. Sedan berättade en vän om missionärerna som hade gett henne så mycket glädje. Jag fick träffa dem och döptes en månad senare.

Nu är jag tacksam att jag fick lida, för lidandet öppnade vägen för mig att höra evangeliet. Gud har verkligen ovanliga sätt att förbereda sina barn.

Alltsedan jag accepterade evangeliet har jag haft förmånen att få dela med mig av sanningen till andra. Jag har också varit i templet och har blivit storligen välsignad. Jag är tacksam mot Gud för att jag kan arbeta för honom. Hans evangelium är verkligen en underbar gåva till mig.

Stefania Postiglione är medlem i Flegreo gren, Neapels distrikt, Italien.

Jag vägrade att lyssna

Isabel Berrios

Jag har alltid trott på vår Fader i himlen och på Jesus Kristus. Men det var inte samma sak med kyrkan. Jag trodde att den var som alla andra kyrkor. Den var en kyrka bland många som kunde leda mig till frälsning.

Varför var jag då medlem? Jag hade sökt efter en kyrka som passade mina religiösa principer. När jag fann Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga visste jag att jag hade hittat en "bra religion", en lära som stödde det jag redan trodde på genom mina studier i Bibeln. Den kunskapen räckte för mig, tyckte jag.

Men när jag kom till kyrkan och lyssnade till tal och vittnesbörd började en önskan gro inom mig att själv ta reda på om kyrkan verkligen var Jesu Kristi återställda kyrka — den enda sanna kyrkan på jorden. Jag bestämde mig för att läsa Mormons bok — något jag inte tidigare hade gjort. Jag förstod naturligtvis av det jag läst i kyrkans tidningar, att jag inte skulle få något vittnesbörd om jag inte studerade med tro och med ett hjärta som var öppet att ta emot ett vittnesbörd från vår himmelske Fader. Jag studerade på det sättet och fick ett vittnesbörd om att Mormons bok är sann.

Ändå hade jag tvivel beträffande kyrkan. Jag ville ha en tydlig och bestämd bekräftelse från Gud, något

anmärkningsvärt som skulle få mig att känna mig säker. Jag visste att jag inte borde be om ett tecken, men tanken upptog mitt sinne och hindrade mig troligtvis från att få det vittnesbörd jag sökte. Ju mer jag strävade efter att få en bekräftelse på detta sätt, desto mer upprorisk kände jag mig. Sedan började jag förlora hoppet.

En dag under en lektion i institutet visade läraren en videofilm som framställde en person som i mycket liknade mig själv — en som inte heller var säker på sitt vittnesbörd. Han vände sig till sin biskop för att få råd, och biskopen förklarade att vår Fader i himmelen söker efter tillfällen att besvara våra böner, men vi måste vara uppmärksamma och mottagliga för den Helige Anden. Biskopen i filmen sade också att det tar tid och kräver ett ödmjukt hjärta att lära sig känna igen den Helige Andens röst.

Dessa ord rörde mig djupt. Jag insåg att jag aldrig hade lyssnat till Andens röst angående kyrkan, eftersom jag varit ovillig att göra det. Från det att jag började be om att få ett vittnesbörd om kyrkan, hade svaren kommit till mig lugnt och stilla, lite i taget, men jag hade vägrat att lyssna.

Under den institutlektionen kände jag en förändring i hjärtat som jag inte kunde förstå, och den tunga börda av tvivel som jag burit på i nio år lämnade mig. Nu accepterade jag vad jag tidigare tvivlat på.

När jag tittade på filmen insåg jag att jag aldrig hade lyssnat till Andens röst angående kyrkan. Svaren hade kommit till mig lugnt och stilla, lite i taget, men jag hade vägrat att lyssna.

Men till och med då frestades jag att kämpa mot Anden. Jag sade till mig själv att det jag kände bara var ett övergående intryck, en känslomässig reaktion på filmen. Denna kamp fortsatte inom mig när jag gick ut ur klassrummet, och därför sökte jag upp en plats där jag kunde vara ensam. Där kom den Helige Andens till mig mer tydligt och till slut befriade den mig från mina tvivel. Jag fylldes av en oförliknelig glädje. En tyngd lyftes bort från mina axlar.

Nu kan jag med full övertygelse säga att Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga är den enda sanna kyrkan, återställd i dessa sista dagar av Jesus Kristus genom profeten Joseph Smith. Detta vittnesbörd är dyrbart för mig. Med detta vittnesbörd känner jag mig andligt beredd att ta emot det större ljus och den större kunskap som Herren och hans kyrka har att erbjuda.

Isabel Berrios är medlem i Linde församling, Cobija stav i Cochabamba, Bolivia.

Från ett enda frö

Rex Eugene Cooper

En av de mest nedslående perioderna av min mission var de fyra månader jag tillbringade i

Tulancingo i Mexico. Arbetet var svårt. Dag efter dag skriftade min kamrat och jag i många långa timmar, men ingen var intresserad.

Till slut fann vi två män som lyssnade till vårt budskap. Jag var entusiastisk eftersom jag kände att dessa män skulle bli en stor tillgång för Tulancingos lilla gren. Men när båda bestämde sig för att inte ta emot dopet, blev jag förkrossad.

Vid ungefär samma tid kom en tolvåring flicka till Tulancingo för att hälsa på en familj i grenen. Hon blev intresserad av kyrkan och accepterade snabbt evangeliet. Strax därefter fick hon sin fars tillåtelse att döpas.

Men det här dopet minskade inte avsevärt den besvikelse jag kände beträffande de två männen. Jag hade hoppats att de skulle hjälpa till att bygga upp kyrkan i det här området. Eftersom flickan var så ung och enda medlemmen i sin familj, undrade jag om hon skulle förbli aktiv. Hon stannade inte länge i Tulancingo efter dopet, och jag

tappade kontakten med henne. Faktum är att jag helt glömde bort henne.

Det har gått över 35 år sedan min mission, och för inte så länge sedan fick jag oväntat följande brev:

Kära broder Cooper,

Mitt namn är J Jovita Pérez Acosta. Jag döptes den 1 december 1965 i Tulancingo. Jag har alltid tänkt att jag gärna skulle vilja tacka dig för att du förde evangeliet in i mitt liv.

När du undervisade mig om evangeliet var jag tolv år gammal och jag tillbringade sommaren i Tulancingo. Jag minns tydligt den dagen jag hörde berättelsen om Joseph Smith. Jag kände att den var sann, och samma kväll knäböjde jag för första gången och bad, som ni hade lärt mig. Det var då jag lärde mig tala med min himmelske Fader.

Min mor blev arg på min far för att jag fått lov att döpa mig, och de skickade mig till en katolsk internatskola. Det fanns inga medlemmar i kyrkan i hela området. Jag hade inte ens en Mormons

bok. Men jag fortsatte att be, och det frö ni sådde i mitt hjärta började gro.

En dag när jag analyserade min religiösa situation, kände jag att min himmelske Fader inte var nöjd med mig. Jag blev villrådig. Jag sade till honom att jag ville tillhöra hans kyrka. Jag bad honom hjälpa mig att bli en god dotter till honom. En liten stund senare kände jag mig manad att skriva till kyrkans skola i Mexico City och be om att få skriva in mig där. Jag blev antagen. Det var då mitt vittnesbörd började ta form.

Sju år senare blev mina tre yngre systrar medlemmar i kyrkan, och de bodde också på kyrkans skola. Min mor fick oss att gå till sin kyrka under somrarna, men trots det läste vi skrifterna och vi började ha familjens hemafton. Tio år efter mitt dop döptes min mor och min yngsta bror. Ett år senare döptes min far. Vi var den första medlemsfamiljen i vår stad och i alla städer runtomkring. Det tog fyra timmar att komma till närmaste möteshus. Mina föräldrar brukade resa dit varannan vecka och besöka kyrkans möten.

Under den här tiden blev jag mycket sjuk och åkte hem för att bo hos mina föräldrar några månader. Vi hade hemafton varje vecka. Min mor brukade bjuda in nästan alla i närheten, och det kom omkring 30 personer.

En dag ringde jag till missionshemmet i Mexico City för att be dem skicka missionärer till oss, och det var så den första grenen kom till i hela detta område. Min far blev grenspresident, och min

mor blev Hjälpföreningens president. Nu finns det många grenar i de andra städerna, och de har organiserats i två distrikt.

Min yngsta syster omvände den man som nu är hennes make, och de gick båda på mission. Han är biskop i Ciudad Juárez och de har fem barn. Två av mina syskonbarn har också varit på mission. Min äldsta son kom hem från sin mission förra året, och min dotter verkar för närvarande i Washington, D C. Min yngsta son åker nästa månad för att verka som missionär i Mexico.

Mina föräldrar har sammanlagt 26 barnbarn som är medlemmar i kyrkan. Som du kan se har ett av de små frön du sådde för många år sedan förvandlats till ett träd, och det bär frukt och ger frön till nya träd. Är det inte underbart? När min äldsta son reste på sin mission, sade jag till honom att allt han behövde göra var att så med kärlek i Herrens vingård. Kanske han aldrig skulle få se trädet växa och bära frukt, men Herren skulle göra det.

Evangeliet har gett mig mycket glädje, och utan det vet jag inte hur mitt liv skulle ha varit. Jag vet att Jesus Kristus är min Återlösare och att hans verk kommer att gå framåt och välsigna jordens familjer.

Din syster i tron
Jovita Pérez

När jag läste brevet fylldes jag av glädje. Jag inser nu att det kanske viktigaste jag åstadkom under min

mission var något som verkat nästan obetydligt just då.

Missionärer får sällan veta resultatet av sitt arbete. Men om vi gör så gott vi kan, utan att fundera och oroa oss för följderna, kommer vi att finna sann glädje i att dela med oss av evangeliet.

Rex Eugene Cooper är medlem i Highlands fjärde församling, Highlands östra stav, Utah.

Min vän "Milkshake"

Robert Lee "Rocky" Crockrell

I februari 1958, när jag var 17 år, skrev jag in mig i Förenta staternas flotta. Jag blev anvisad ett hangarfartyg, där jag träffade Raymond Covington från Provo i Utah.

Jag tyckte att Raymond var lite underlig. Han rökte inte, drack inte, svor inte — gjorde ingenting alls. Jag frågade honom vad han fann nöje i. Han sade att det var många saker, men det han tyckte bäst om var att antingen börja eller avsluta dagen med en eller två stora milkshakes. Därför fick Raymond smeknamnet "Milkshake".

På kvällarna brukade Raymond berätta för mig om sin kyrka. Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Jag var egentligen ganska intresserad, tills han berättade att om jag blev medlem i hans kyrka kunde jag inte få bära prästadömet. Det föll inte i god jord hos mig. Raymond, som såg hur uppretad jag var, sade att han

kände på sig att en dag skulle det kanske bli möjligt för mig att få prästadömet.

Efterhand som tiden gick började jag föredra Raymond framför alla mina andra vänner, tack vare hans sätt att leva. Efter ett tag märkte jag att jag hade upphört med det slags liv jag tidigare levat, och jag ville göra det som var rätt. Han fick mig att inse att jag inte behövde svära eller dricka sprit. Jag kunde välja att leva ett rättfärdigt liv.

En dag satt flera grabbar på däck och spelade kort. En av dem såg

upp på Raymond och sade: "Milkshake! Säg den här svordomen så får du alla pengarna i potten." Jag räknade snabbt pengarna och fann att det motsvarade två månadslöner. Jag antog att eftersom Raymond och jag var kompisar, skulle han ge mig hälften. Men till min bestörtning ville han inte svära. Jag försökte övertala honom, men han trodde inte på sådant prat. Jag förstod då att det var ett heligt ansvar att vara en sann sista dagars helig.

Raymond hemförlovades i juni 1961, och jag avmönstrade senare

**En av sjömännen såg upp på
Raymond och sade: "Milkshake!
Säg den här svordomen så
får du alla pengarna
i potten."**

samma år. Jag undrade ofta vad som hade hänt min gamle vän.

En dag många år senare, år 1990, när jag tittade ut genom fönstret i mitt hem i staten Washington i Förenta staterna, fick jag se två snyggt klädda unga män. De var missionärer för kyrkan och jag bjöd in dem. Efter att ha talat med dem en liten stund, förstod jag att Raymonds förhoppningar hade gått i uppfyllelse: President Spencer W Kimball hade fått en uppenbarelse 1978 som sade att alla värdiga manliga medlemmar kunde få prästadömet. Jag blev jublande glad. Efter att ha fått missionärslektionerna bestämde jag mig för att döpas.

Ungefär vid den här tiden berättade jag för en granne, som också är medlem i kyrkan, om min vänskap med Raymond. Jag hade ingen aning om att grannen skulle åka till Utah och verkligen hitta Raymond. Två veckor senare körde min gamle vän "Milkshake" över 160 mil för att tala vid mitt dop. Han sade att han hela tiden visste att jag skulle bli medlem i kyrkan.

I december 1997 fick jag ett telefonsamtal från Raymonds dotter som berättade att hennes pappa avlidit. Det var en sorglig nyhet, men jag ler vid tanken på den återförening som Rocky och hans vän Milkshake en dag kommer att uppleva på den andra sidan. □

Robert Lee "Rocky" Crockrell är medlem i Wollochets församling, Tacoma stad, Washington.

Vänner för evigt

Äldste Marvin J Ashton (1915–1994)

Min hustru och jag befann oss på framsidan av huset en dag när tidningspojken kom nerför gatan på sin cykel. Hans cykel var fullastad med tidningar. Omkring 20 eller 25 meter bakom honom kom en annan pojke cyklande efter honom. Just då var jag inte säker på vilken deras relation var, men jag märkte att de cyklade mycket fort nerför gatan.

När tidningspojken kom till vår grind hade han alldeles för hög fart för att kunna stanna vid vårt hus. Följden blev att han for åt ett håll, cykeln åt ett annat och tidningarna for iväg åt alla håll. Vi såg att pojken hade ramlat på gräsmattan och var oskadad, men förstod att han säkert kände sig genererad över att ha ramlat rakt framför sin vän, och därför gick vi fram till honom.

När kamraten såg denna perfekta trepunktslandning, om vi får kalla den så, skrek han av förtjusning och skrattade hjärtligt och njöt helhjärtat åt sin kamrats missöde.

I ett försök att minska tidningspojken förlägenhet — jag förstod ju att han inte ville ha någon hjälp, bara få stoltheten reparerad en aning — tog jag ytterligare några steg fram mot honom och sade: "Det känns inget

Äldste Marvin J Ashton verkade i de tolv apostlarnas kvorum från 1971 till 1994. Han inröstades som assistent till de tolv den 3 oktober 1969, samma dag som han gav detta tal.

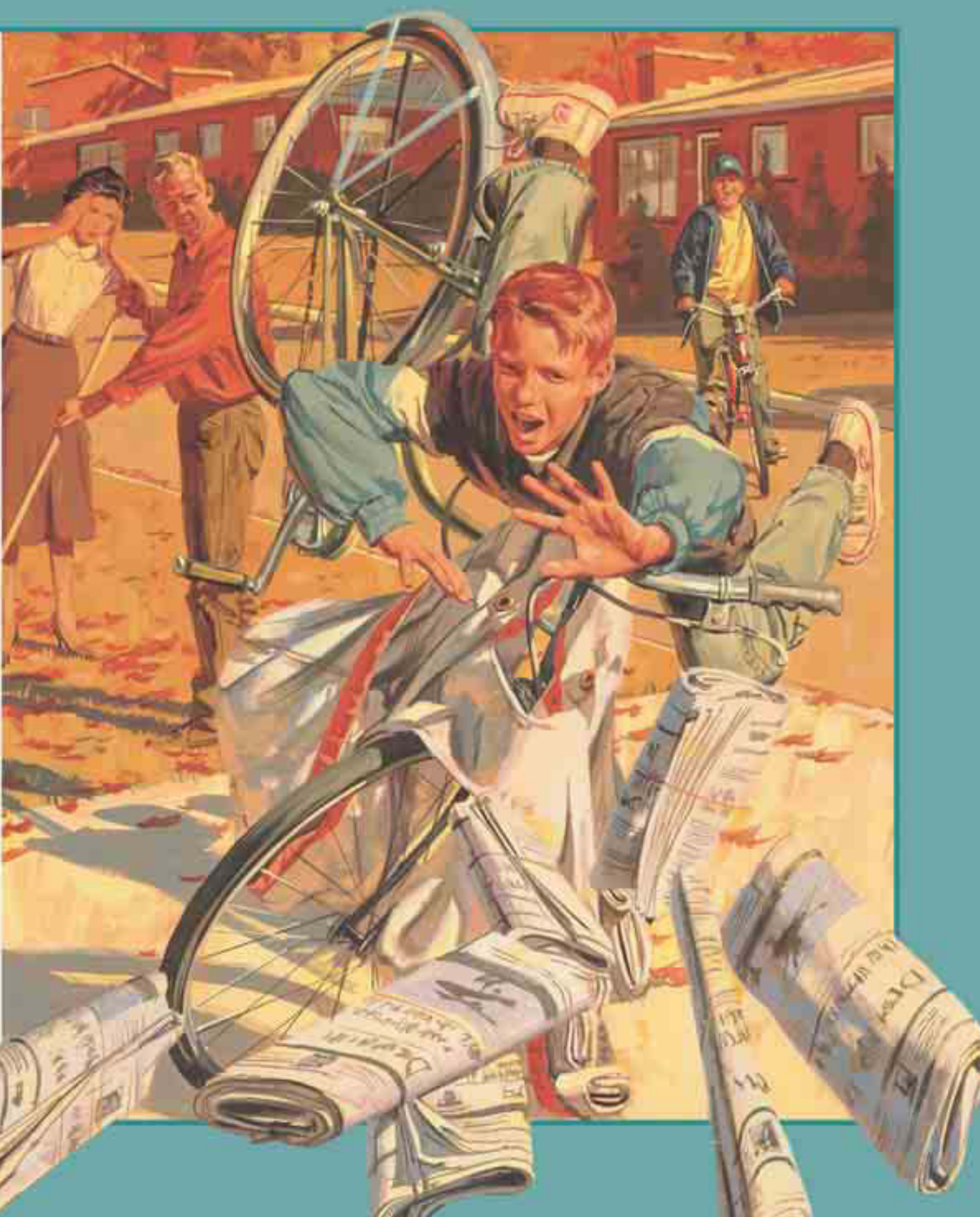
vidare att ha en vän som skrattar åt en när man ramlar, eller hur?"

Han reste sig och plockade upp sina tidningar utan att ens titta upp. Till slut hade han alla tidningarna på plats igen och satte sig på cykeln. När han var på väg ut genom grinden sade han: "Han är inte min vän — han är min bror."

Tidningspojken ord har ringt i mina öron och betytt en hel del för mig sedan dess. Jag känner verkligen att ett av de stora ändamålen med familjens hemafton och hemundervisning är att få familjemedlemmarna att inse att en bror kan vara en vän, och att en syster kan vara en vän, och att en far och en mor kan vara mer än föräldrar — de kan vara ens vänner.

Jag hoppas och ber att vi ska kunna få visdomen och inspirationen till att skapa ett hem där medlemmarna i denna heliga enhet kan se på en far och säga: "Han är min bästa vän", eller: "Min mamma är mer än en mamma, hon är min vän." När vi inser att föräldrar och syskon kan vara mer än blodsförvanter och i sanning vara vänner, då kommer vi att få se en glimt av hur vår himmelske Fader vill att vi ska leva, inte bara som bröder och systrar utan som mycket nära vänner. □

Från ett tal vid generalkonferensen i oktober 1969.

GUA

B Y G G E R

Evangeliet rötter har trängt djupt ner i detta land med gammalt amerikanskt kulturarv. Blomningen i dag ger löfte om en ännu större framtida tillväxt.

Don L Searle

Berta López pekar på en rad unga kvinnor på en gulnad sida i en *Liahona* (spanska). "Där är jag." Hon var tonåring då, en av en handfull flickor som den här dagen 1951 deltog i en aktivitet för Unga kvinnor i Guatemala City. De var färre än ett dussin. Men det var två generationer tillbaka för kyrkan i Guatemala.

Nu kan Berta se ut genom fönstret

Vänster: Ett guatemalanskt par besöker mayaruiner i Tikal. **Infällt överst:** Udine Falabella, första stavsprezidenten i Guatemala. **Infällt i mitten:** Montúfars kapell i Guatemala City — det första kapell som kyrkan byggde i Centralamerika. **Infällt nederst:** Federico Castros familj, president för Atlántico stav i Guatemala City.

TEMA

FÖR FRAMTIDEN

på huset intill, där hennes dotter, Gina Ramírez, leder en aktivitet för kämparklassen i Primär. Gina är Primärs president i en gren i en av Guatemala Citys 20 stavar. Det Berta ser representerar en tillväxt som medlemmarna i Guatemala endast kunde drömma om för 50 år sedan.

I en annan del av huvudstaden går unge Ricardo Ayala och hans familj till sitt stavcenter för att se på en utsändning från en brasafton i Salt Lake City. Utsändningen simultantolkas till deras eget språk.

Ricardo, medlem i Palmita stav i Guatemala City, kommer att gå ut högstadiet i år, och han hoppas få gå på mission när han fyller 19. Även om det kanske inte blir så lätt att finna ett arbete, planerar han att arbeta och spara så att han själv kan betala hela kostnaden för missionen.

Tack vare sista dagars heliga som familjerna López och Ayala, har uppfattningarna om kyrkan förändrats i Guatemala. Felaktiga påståenden om kyrkan, som en gång var vanliga här, har föga trovärdighet i dag. I dag känner många guatemalaner medlemmar i kyrkan och vet vad de står

för. Andelen medlemmar i kyrkan av detta lands befolkning (omkring 1,5 procent) är nästan densamma som i Förenta staterna (omkring 1,8 procent). Liksom templet har blivit ett riktmärke i Guatemala City, håller de sista dagars heliga på att bli riktmärken i sitt samhälle.

ÖVERVINNER SVÅRIGHETER

De första missionärerna för kyrkan kom till Guatemala 1947, efter det att John F O'Donnal, en nordamerikan som var bosatt där, besökt kyrkans huvudkontor i Salt Lake City och rapporterat att det fanns människor i landet som var redo att få höra evangeliet. Hans hustru Carmen var den första guatemalanska som döptes. Broder O'Donnal verkade senare som missionspresident och tempelpresident i Guatemala.

År 1952 organiserades Centralamerikamissionen. Innan den delades 1965 betjänade den sex länder: Guatemala, Honduras, El Salvador, Costa Rica, Nicaragua och Panama. Nu finns det fyra missioner bara i Guatemala och 40 stavar i landet. År 1989 kallades äldste Carlos H

Amado, som är född i Guatemala, som medlem i de sjuttios kvorum.

Kyrkan har emellertid stått inför flera stora svårigheter i Guatemala. En av de största svårigheterna för guatemalanska medlemmar är att kämpa mot traditioner, säger äldste Lynn G Robbins i de sjuttios kvorum, tidigare president för området Centralamerika. Den dominerande religionen i Guatemala involverar inte sina medlemmar i några möten eller i undervisning och ledarskap. En del nya medlemmar tycker därför att övergången till att vara aktiv i kyrkan är svår. En del äldre medlemmar har helt enkelt blivit mindre aktiva, så det finns mycket aktiveringsarbete att göra.

Genom att följa områdespresidentskapets råd, besöker lokala prästadömsledare mindre aktiva medlemmar och använder sig av samma beslutsmonster som missionärerna använder i sin undervisning. De ställer frågor som börjar med "Vill du?" Vill du tala med biskopen eller grenspresidenten för att lösa problemen som hindrar dig från att vara helt aktiv i kyrkan? Vill du tala med honom om att få en

rekommendation och åka till templet? Frågorna är anpassade efter medlemmarnas situation.

När Milton Leonel Lima, biskop i Minerva församling, Jalapa stav i Guatemala, prövade detta tillvägagångssätt på fjorton medlemmar, tackade tio av dem ja till hans inbjudan och började göra de nödvändiga förändringarna i sitt liv. Biskopen och hans rådgivare började genast välja ut andra medlemmar som de skulle besöka.

Områdespresidentskapet "lägger också stark tonvikt på att få ett större antal unga män att gå på mission", säger äldste Robbins. År 2000 ökade antalet personer som åker på mission med mer än 50 procent.

Guatemalanerna står också inför ekonomiska svårigheter med sina över 25 procent arbetslösa eller undersysselsatta. Kyrkans arbetsförmedling i området ordnar med utbildning, särskilt för hemvända missionärer, som förbereder dem för och hjälper dem hitta arbeten eller starta egna företag. Kyrkan bistår också med organisationer för mindre krediter som hjälper människor att starta mindre företag. Och under skolloven erbjuder en del stavar yrkesinriktad utbildning för ungdomar.

EN KULTUR I FÖRÄNDRING

Livet för guatemalaner har förändrats avsevärt under åren som gått sedan evangeliet introducerades i deras land.

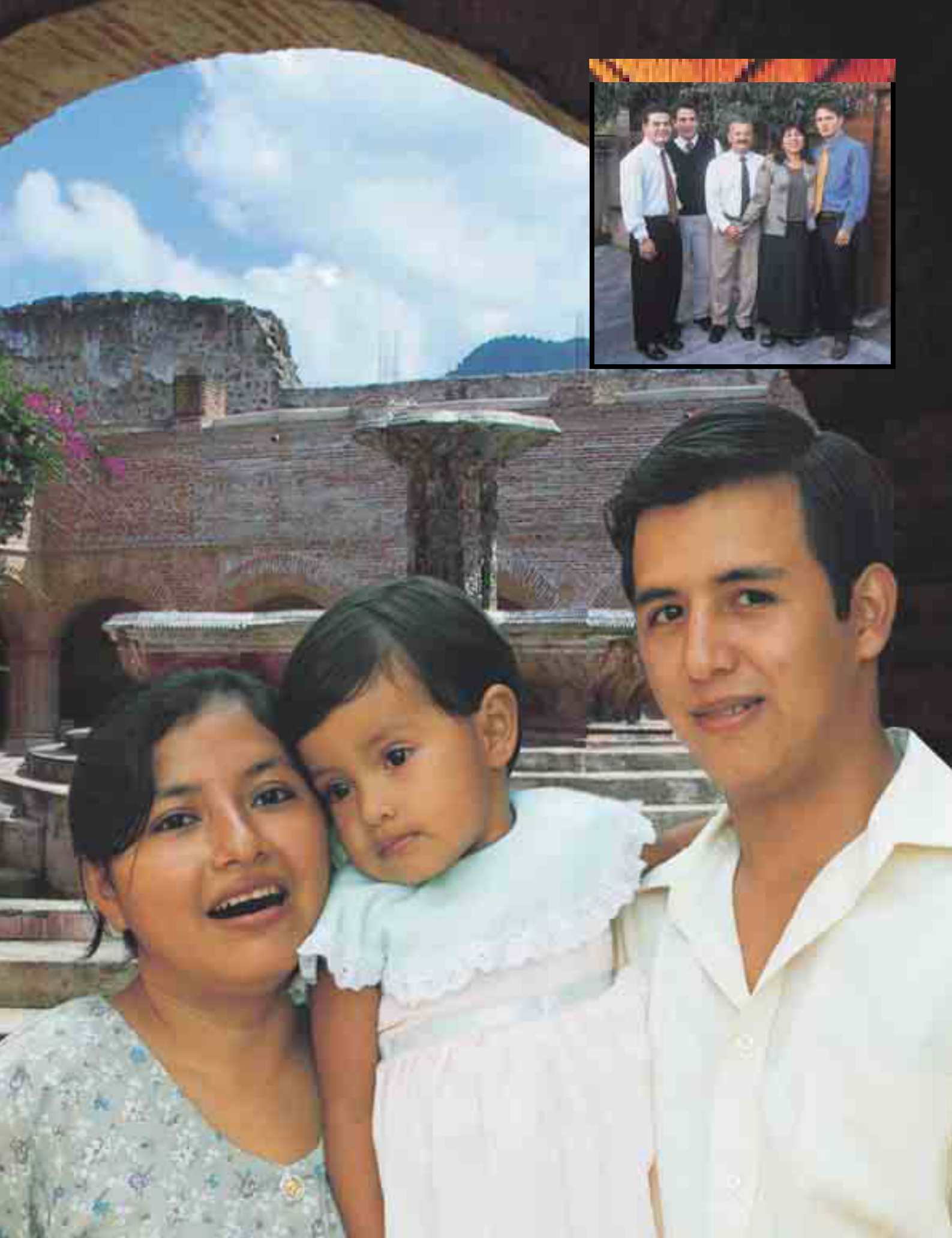
Höger: Ada och Nery Marroquín från Retalhuleu med sin dotter Blanca. I bakgrunden: Springbrunn på en gårdsplan i Antigua. Infällt: Rubén och Iris Ayala från Palmita stav i Guatemala City med sina tre barn, Rubén, José och Ricardo.

Anmärkningsvärt är att Guatemalas inhemska befolkning, inklusive dem som härstammar från mayafolket, nu tillhör huvuddelen av kyrkan och det guatemalanska samhället. I Polochic och andra centra för mayafolket hålls kyrkans möten ofta på medlemmarnas modersmål, men de flesta människor kan nu tala spanska. För en generation sedan, i mitten på 1960-talet, lärde sig en del spanstalande missionärer mayaspråken, eftersom det i många familjer bara var männen som talade spanska. Nu behövs inte detta längre.

Antalet läs- och skrivkunniga i Guatemala har också ökat, vilket innebär att många mayanska medlemmar nu kan läsa skrifterna som har översatts till deras egna språk. Mormons bok finns på kekchí, och delar av den finns på quiché, cakchiquel och mam, de vanligaste mayaspråken i landet.

Timoteo och Eva Boj från Quetzaltenango härstammar från mayafolket. De blev medlemmar i kyrkan i mitten av 1970-talet. I dag är medlemmar i deras familj välkända i samhället som framgångsrika entreprenörer. Från

denna familj — som består av åtta barn och deras äkta hälft samt 18 barnbarn — har kommit fyra biskopar, fyra hjälpföreningspresidenter, sex primärpresidenter, fyra Unga mäns presidenter, fem Unga kvinnors presidenter och sju missionärer. Det är en gladlynt och skämtsam familj som gärna håller en serenad för besökarna med en sång från orten som de tycker mycket om, "Luna de Xelajú" ("Xelajús måne"; Xelajú är det traditionella namnet på Quetzaltenango). Deras exempel och kärlek till andra har också fört många in i kyrkan.

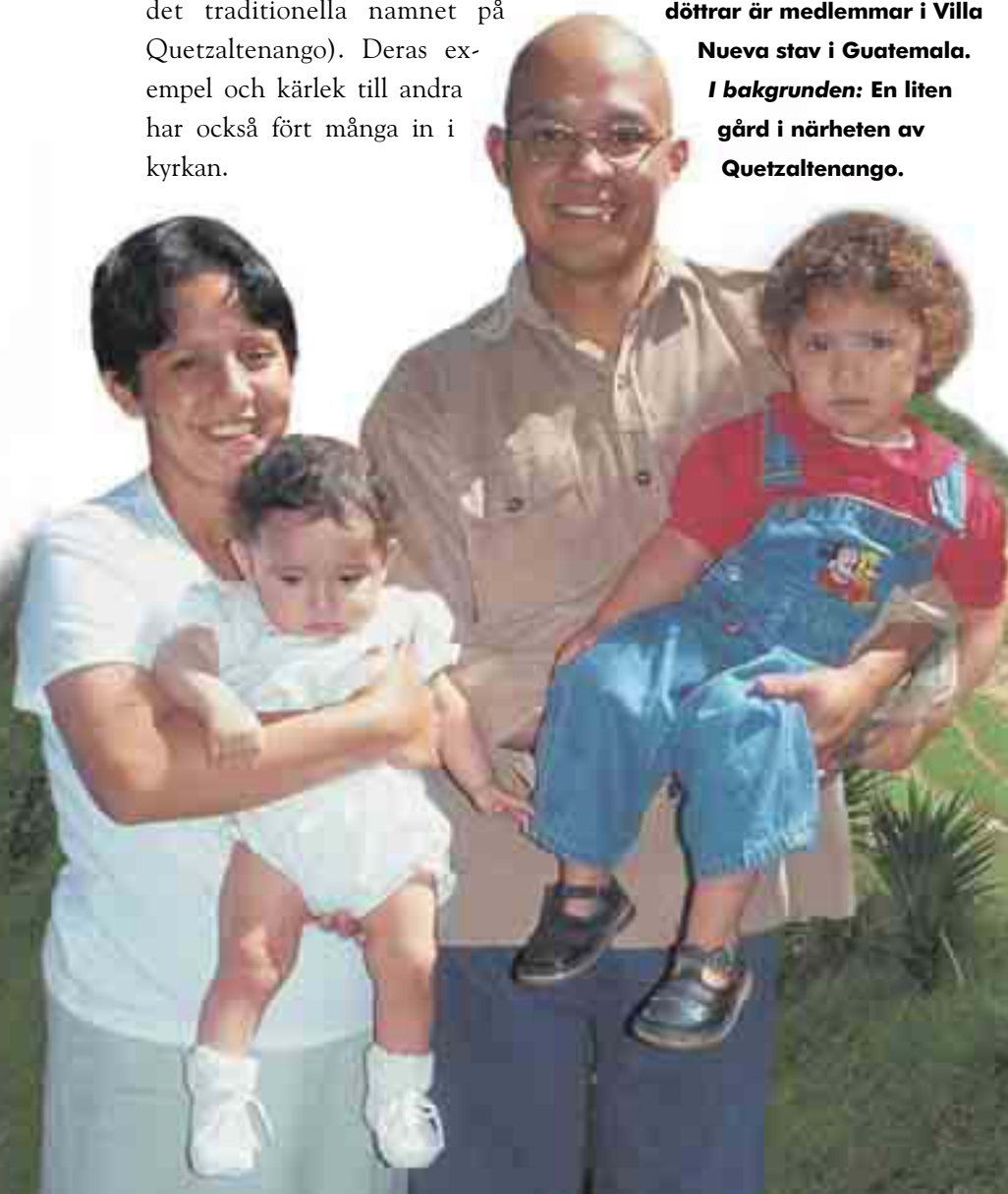
EN AKTIV, LEVANDE TRO

Tron blomstrar bland de heliga i Guatemala. Här är bara några exempel:

■ Carlos Santíz, president för Mazatenango stav, hänvisar till anteckningar som gjorts på skrivtavlan under ett möte med biskopar. De visar hur man följt kyrkans ledares

Hector González, som överlevt cancer, hans hustru Maria och deras döttrar är medlemmar i Villa Nueva stav i Guatemala.

I bakgrunden: En liten gård i närheten av Quetzaltenango.

En hastig blick på kyrkan

Landets folkmängd: omkring 11,5 miljoner

Antalet medlemmar i kyrkan: över 179 000

Stavar: 40

Missioner: 4

Församlingar och grenar: 453

Möteshus som ägs av kyrkan: 261

Tempel: Guatemala City, invigt 1984

Missionärsskola: Guatemala City

direktiv att samlas i råd och planera hur man bäst ska kunna fylla mindre aktiva medlemmars behov. "Jag är tacksam mot Herren för att han satt mig i detta stavspreidentskap eftersom det är en utmaning — men en utmaning som jag behöver — och den har lett till utveckling", säger han.

■ Nery Eduardo Marroquín, rådgivare i biskopsrådet i en församling i Retalhuleu stav, tillhörde den Evangeliska kyrkan innan han blev medlem i kyrkan för fem år sedan genom sin hustru Adas inflytande. Han växte upp i ett hem där han lärde sig betydelsen av personliga böner, av Bibeln och av att dyrka Jesus Kristus som sin Frälsare, men han kände att det måste finnas något mer. Han fann detta i evangelieförordningar som kan ge honom och hans hustru möjlighet att få en evig familj. "Kristus sade att ingen kommer till Fadern 'utom genom mig' [Joh 14:6]", säger han. "Och förordningarna sker genom honom. Det är därför det är en sådan välsignelse att ha ett tempel i Guatemala."

■ Hector González från Villa Nueva stav säger att evangeliet har gett honom styrka att stå emot cancer som kostat honom ett ben och nästan tog hans liv. Ett tag undrade han varför detta skulle hända honom. Hans hustru tog med sig hans patriarkaliska välsignelse till sjukhuset, och han fann hopp i dess löften om ett långt liv av tjänande. När det stod klart att han skulle förlora högra benet, fick han ett andligt vittnesbörd om att allt

skulle gå bra. Han drar sig till minnes att efter operationen "fick jag en fantastisk hjälp genom att läsa Mormons bok. Den gav mig kraft att kämpa vidare." Nu när han är tillbaka på arbetet säger han: "Jag vet att Herren har vakat över mig. Jag vet att han har hjälpt mig igenom allt detta."

■ Jorge Popá, medlem i Quetzaltenango stav, bjöd första gången in de kvinnliga missionärerna till sitt hem för att hjälpa sin hustru förstå de instruktioner på engelska som följde med en brödmaskin som han köpt till henne. Systrarna gick med på att hjälpa hustrun — om de samtidigt fick berättat om evangeliet för familjen. Efter missionärslektionerna sade Jorge och hans hustru Mirna till missionärerna att de inte var intresserade av något dop. Men samma kväll kunde varken Jorge eller Mirna somna. De kände sig båda samtidigt manade att gå upp ur sängen och be om att få veta om det som de undervisats om var sant, och båda fick samma manifestation om sanningen. De sökte upp missionärerna i kyrkan på söndagen och bad om att få bli döpta. Efter dopet ställdes broder och syster Popás inför de problem som många omvända ställs inför: hur skulle de berätta för sina anhöriga att de hade brutit med den traditionella religionen. Deras fyra år gamla son (som nu är diakon) löste problemet vid en familjesammankomst. När någon serverade te ställde han sig upp och meddelade: "Vi dricker inte sådant! Vi är mormoner."

BYGGER FÖR FRAMTIDEN

Udine Falabella presiderade över den första staven i Guatemala som organiserades 1967. År 1965 organiserade han som distriktspresident i Guatemala City den första tempelresan från detta område. Färden gick med buss tvärs över Mexico till Mesa i Arizona i Förenta staterna. Det var en stor välsignelse för Guatemala när templet invigdes i Guatemala City 1984, säger han. Det var en välsignelse för honom att senare få verka som dess president. Han avlöstes år 2000 efter över fyra år i denna position.

Han minns att när president Gordon B Hinckley invigde templet, uttalade han en välsignelse om frid över landet. Inte långt därefter upphörde en lång period av inrikespolitiska stridigheter i landet. Ännu viktigare var kanske det faktum att guatemalanska medlemmar nu kunde få njuta av templets frid utan att behöva resa så långt bort.

Broder Falabellas barnbarn Evelyn gifte sig i detta tempel i december 2000. Hon säger att många unga guatemalaner som ser många olyckliga eller sviktande äktenskap runt omkring sig, har förlorat tron på äktenskapet som institution och kanske tycker det är bättre att lägga ner tid på att utvecklas inom sin yrken, och gifta sig senare om de överhuvudtaget gör det. "Jag tror att om jag inte hade evangeliet i mitt liv, skulle jag inte vågat gifta

mig just nu”, säger hon. Men genom evangeliet, fortsätter hon, får vi frid att möta utmaningarna, eftersom det ger oss kunskap om de eviga anledningarna till äktenskapet och de eviga välsignelser det kan föra med sig.

Och detta, säger broder Falabella, vittnar om den förändring som har skett i kyrkan i Guatemala under hans livstid: tusentals starka sista dagars heliga har nu alla möjligheter att tillämpa evangeliets plan i sin helhet och njuta av dess välsignelser.

José Sazo håller med om att det är många välsignelser evangeliet för

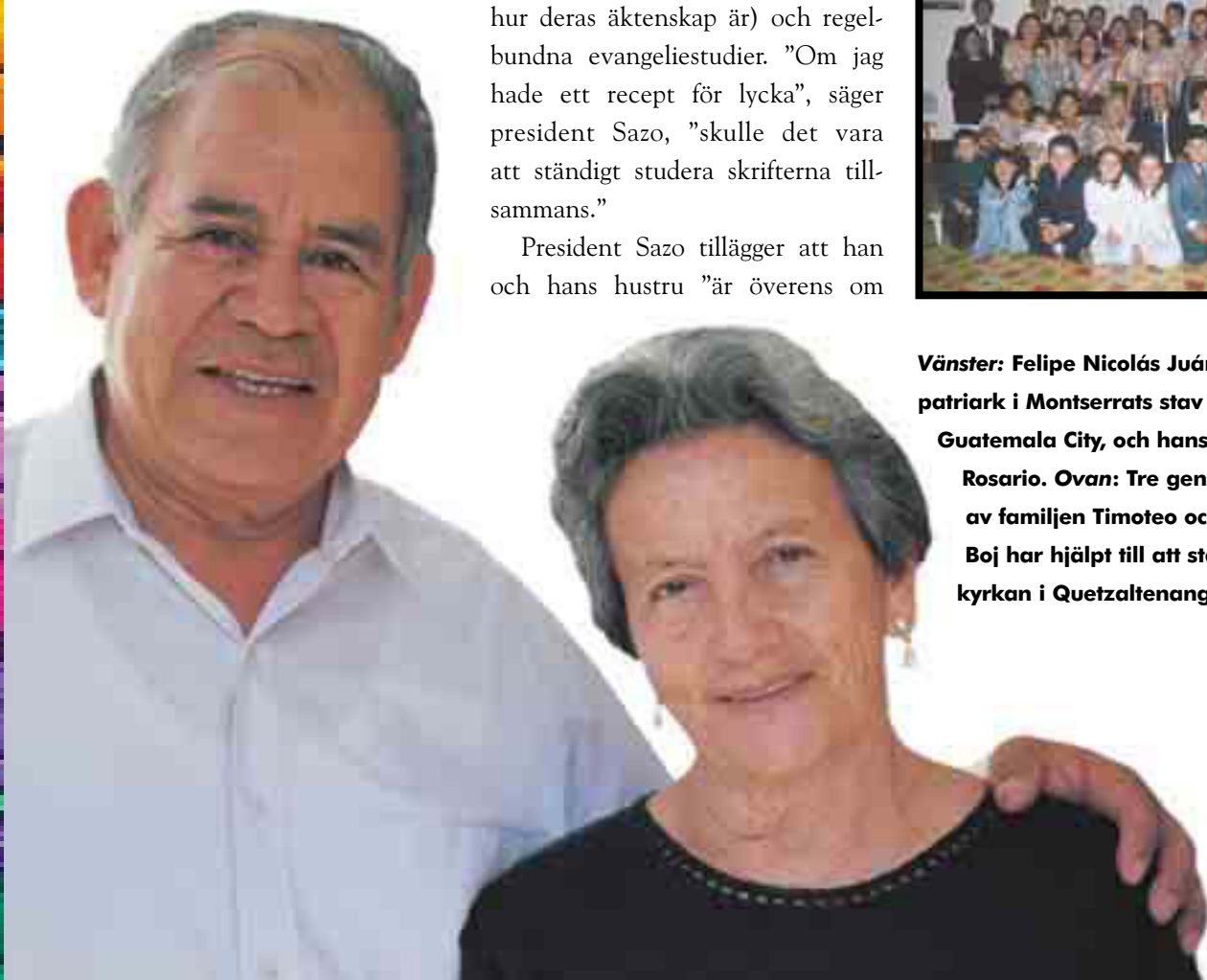
med sig i hans land och i hans generation — för dem som strävar efter att motta dem. José, som ännu inte var född när första staven organiserades i Guatemala, är nu president för Florida stav i Guatemala City.

Det krävs ständiga, konsekventa ansträngningar för att uppehålla starka familjer och starka äktenskap, säger president Sazo. Han och hans hustru Claudia var båda på mission i sitt land, och de är överens om att mycket av hemligheten med att vidmakthålla starka äktenskap ligger i två goda vanor som missionärerna lär sig: täta, kärleksfulla utvärderingar av kamratskapet (samtal om hur deras äktenskap är) och regelbundna evangeliestudier. ”Om jag hade ett recept för lycka”, säger president Sazo, ”skulle det vara att ständigt studera skrifterna tillsammans.”

President Sazo tillägger att han och hans hustru ”är överens om

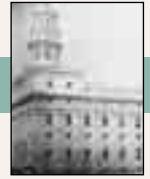
detta: vi vill göra allt vi kan för våra barn så att de blir starka ledare och så att Herren kan kalla dem att göra vadhelst han vill, utan reservation.”

Så var det för dessa starka medlemmar i kyrkan i detta land för över ett halvt sekel sedan, som var villiga att hålla fast vid evangeliet oavsett vilka utmaningar de ställdes inför. Så är det också i dag för arvtagarna till detta andliga arv: kyrkans framtid i Guatemala kommer att ligga i händerna på dem som är redo att besvara Herrens kallelse, utan reservation. □

Vänster: Felipe Nicolás Juárez, patriark i Montserrats stav i Guatemala City, och hans hustru Rosario. Ovan: Tre generationer av familjen Timoteo och Eva Boj har hjälpt till att stärka kyrkan i Quetzaltenango.

VISSTE DU DET HÄR?

PÅ DITT HEDERSORD

Karl G Maeser föddes 1828 i Sachsen i Tyskland, och blev medlem i kyrkan i sitt hemland. År 1860, när doktor Maeser och hans familj flyttade till Utah, blev han privatlärare för Brigham Youngs familj. Sexton år senare kallade president Young honom att bli rektor för Brigham Young-akademien, en föregångare till Brigham Young-universitetet.

Innan broder Maeser påbörjade sin nya uppgift, sade president Young till honom: "Jag vill att du ska komma ihåg att du inte ens bör undervisa om alfabetet eller multiplikationstabellen utan att ha Guds Ande med dig. Det är allt. Gud välsigne dig. Adjö." Under de svåra år som följde var denna förmaning vägledande för broder Maeser i hans arbete. (Se Edwin Butterworth jr, "Eight Presidents: A Century at BYU", *Ensign*, okt 1975, s 23.)

Karl G Maeser var känd inte bara för sin intelligens och sin undervisningsförmåga utan också för sin ödmjukhet och redbarhet. Han sade: "Sätt mig bakom fängelsemurar — murarna kan vara hur tjocka som helst, och nå

hur djupt ner i jorden som helst — det finns ändå en möjlighet att jag på ett eller annat sätt kan rymma. Men ställ mig på golvet och rita med en krita en ring runt omkring mig och låt mig ge mitt hedersord på att jag aldrig ska överskrida den. Kan jag gå ur den ringen? Nej, aldrig! Hellre dör jag!" (Citerad i Ernest L Wilkinson, *The President Speaks*, Brigham Young University Speeches of the Year [5 okt 1960], s 15.)

DET HÄNDE I MAJ

Här följer fem betydelsefulla händelser som inträffade i maj månad i kyrkans historia.

15 maj 1829. Joseph Smith och Oliver Cowdery fick aronska prästadömet av Johannes döparen på Susquehannaflodens strand.

8 maj 1834. Sions här påbörjade sin marsch från Ohio till Missouri för att hjälpa de heliga där.

1 maj 1846. Det ursprungliga templet i Nauvoo invigdes offentligt av äldste Orson Hyde i de tolv apostlarnas kворum.

RÅD TILL LEDARE

Jesus Kristus betonade behovet av enighet (se Joh 17:6–11, 20–23; 3 Nephi 11:28–30). I en uppenbarelse i de sista dagarna sade han: "Om I icke ären ett, ären I icke mina" (L&F 38:27). Som ledare kan du skapa enighet bland er själva och i ert kворum eller bland dina klassmedlemmar genom att:

- Lära känna medlemmarna i ert kворum eller i er klass och be för dem.
- Involvera kворumet eller klassmedlemmarna i planeringen av aktiviteter. Det är mer sannolikt att de kommer att delta i en aktivitet och känna sig uppskattade, om de vet att de utgör en viktig del av det som händer.
- Planera era aktiviteter med ett särskilt mål i åtanke. Ni kan fråga er: Finns det någon i vårt kворum eller i vår klass som har det kämpigt? Hur kan vår nästa aktivitet hjälpa denna person att känna sig som en del av vår grupp? □

Hur man använder *Liahona* maj 2002

LEKTIONSFÖRSLAG

■ "Sanningens pelare", sidan 2: President Gordon B Hinckley fastslår sju eviga, oföränderliga sanningar. Hur kan varje sanningspelare hjälpa och stödja er i denna ständigt föränderliga värld?

■ "Lära sig tjäna", sidan 10: Äldste L Tom Perry lär att vi måste lära oss innan vi kan tjäna. Vilken kunskap är det viktigast att vi tillägnar oss? Hur kan förvärvandet av kunskap hjälpa oss att tjäna effektivt?

■ "När livet blir tufft", sidan 28: Äldste John B Dickson gör ett förvånansvärt uttalande om att han inte tyckte det var tragiskt att mista höger arm när han var 19 år gammal. Det visade sig bli en stor välsignelse i hans liv. Diskutera något som ni har varit tvungna att ge upp, för att senare upptäcka att uppoffringen har gjort er starkare och dugligare.

■ "Stanna i båten", sidan LS2: Återge äldste Russell M Nelsons berättelse om hans dotter som ville kliva ur båten mitt i sjön. Vad innebär det att "stanna i båten" tills vi når stranden?

FOTOILLUSTRATION JOHN LUKE

FÖRSÖKER LIKNA JESUS

Vi skulle gärna vilja höra om erfarenheter som barn har haft när de försökt likna Frälsaren. En vuxen kan hjälpa dem att skriva artikeln. Bifoga minst ett foto tillsammans med fullständigt namn, ålder, församling och stav (eller gren och distrikt). Skicka artikeln till Trying to Be like Jesus, *Liahona*, Floor 24, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA; eller skicka e-post till CUR-Liahona-IMag@ldschurch.org.

ÄMNEN I DET HÄR NUMRET

Berättelser ur

Nya testamentet	LS9, LS12
Besökslärare	25
Dygd	25, LS4
Familjens hemafton	48, LS6
Familjerelationer	2, 38, LS14
Fasta	20
Föredöme	20, 25, 32
Förlåtelse	LS14
Gamla testamentet.....	LS16
Hemundervisning	8
Inställning	28
Jesus Kristus	10, LS2, LS9, LS12
Kunskap.....	10
Kyrkans historia.....	47
Ledarskap	47, 48
Lydnad.....	2, 9
Missionsarbete.....	26, 32, 40
Motgångar	28
Normer	20
Omvändelse.....	20, 26, 32
Primär	LS4
Sanning	2
Självbehärskning	LS6
Skriftstudier.....	LS16
Tempel och tempelarbete.....	LS4
Tjänande	10, LS9
Undervisning	25, 48
Uthållighet	28, LS2, LS14
Visdomsordet.....	LS4
Vittnesbörd	9, 32
Välsignelser	9
Vänskap.....	38
Världsomfattande kyrka.....	20, 40

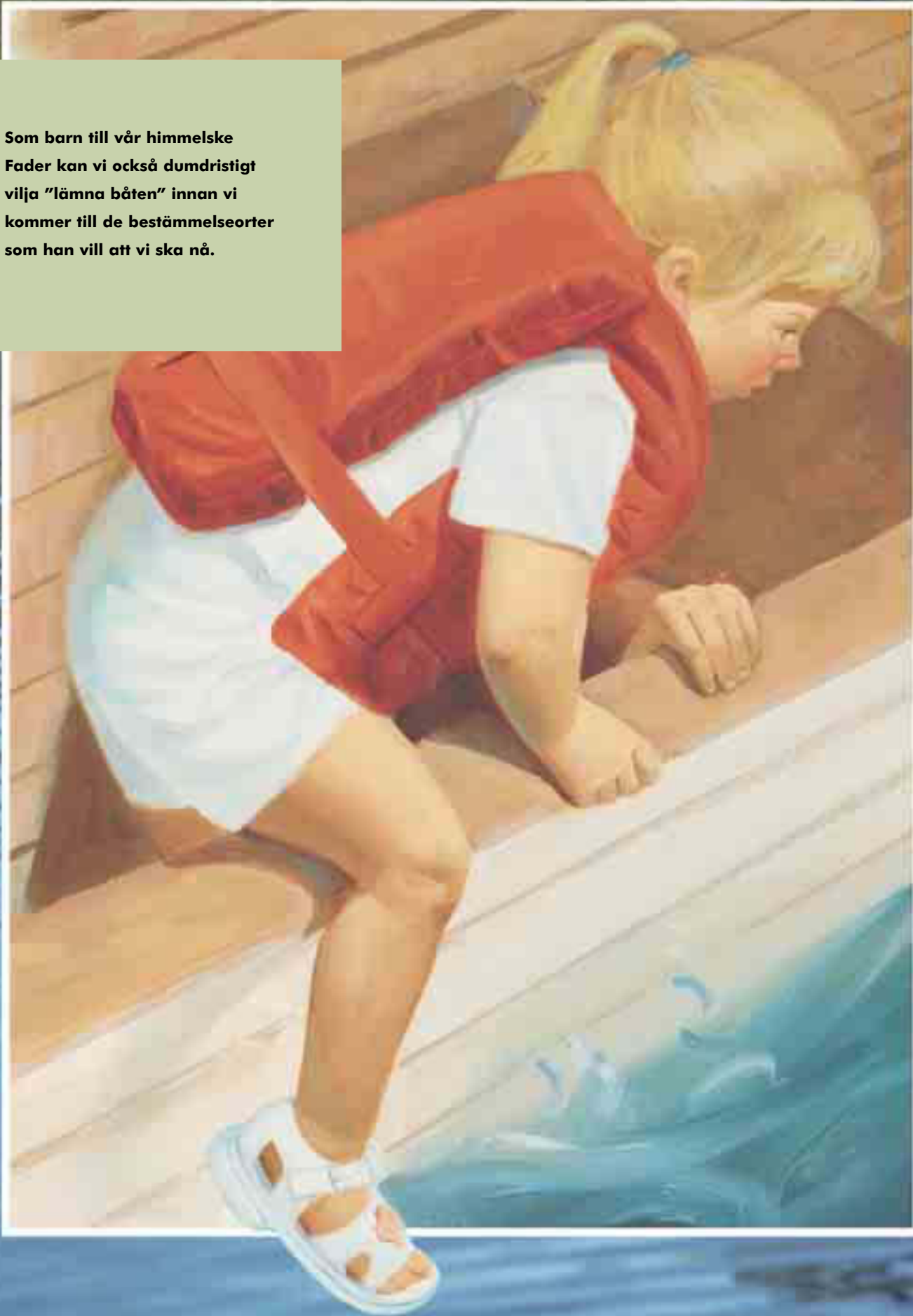

Lilla Stjärnan

FÖR BARNEN I JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA • MAJ 2002

**Som barn till vår himmelske
Fader kan vi också dumdristigt
vilja "lämna båten" innan vi
kommer till de bestämmelseorter
som han vill att vi ska nå.**

STANNA I BÅTEN

Äldste Russell M Nelson
i de tolv apostlarnas kворum

I början av vårt liv som gifta, när min hustru och jag bodde i Minneapolis, bestämde vi oss för att ha en trevlig eftermiddag tillsammans med vår tvååriga dotter. Vi åkte till en av Minnesotas många vackra sjöar och hyrde en liten båt. Efter att ha rott långt ut från stranden, stannade vi för att koppla av och njuta av stillheten i naturen. Plötsligt lyfte vår lilla dotter ena benet över båtkanten och var på väg att falla överbord, samtidigt som hon ropade: "Det är dags att gå av, pappa!"

Vi fick snabbt tag i henne och förklarade: "Nej, lilla vän, det är inte dags att gå av. Vi måste stanna i båten tills den tryggt fört oss tillbaka till land." Vi hade svårt för att övertyga henne om att det skulle inträffa en katastrof om vi lämnade båten för tidigt.

Som barn till vår himmelske Fader kan vi också dumdrigt vilja "lämna båten" innan vi kommer till de bestämmelseorter som han vill att vi ska nå. Herren lär oss om och om igen att vi ska uthärda intill änden.

Tänk om Jesus hade vacklat i sitt beslut att göra

Faderns vilja! Hans försoning skulle inte ha åstadkommits. De döda skulle inte uppstå. Det eviga livets välsignelser skulle inte finnas. Men Jesus uthärdade. Under sin sista timma bad Jesus till sin Fader och sade: "Jag har förhärlligat dig på jorden genom att fullborda det verk som du har gett mig att utföra" (Joh 17:4).

I början av sin jordiska verksamhet blev Jesus bekymrad för sina efterföljares brist på hängivenhet. Han hade just gett 5 000 människor mat att äta, sedan hade han undervisat dem om rikets lära. Men några hade klagat: "Det här är ett hårt tal. Vem står ut med att höra det?" (Joh 6:60.) Även efter det att han gett dem mat, saknade många tron att uthärda med honom.

Han vände sig till de tolv och sade: "Inte vill väl också ni gå bort?"

Simon Petrus svarade honom: 'Herre, ... Du har det eviga livets ord, och vi tror och förstår att du är Guds Helige' (Joh 6:67–69).

När vi, liksom Petrus, utan något som helst tvivel vet att Jesus är Kristus, vill vi stanna hos honom. Vi har då kraften att uthärda. □

Från ett tal vid generalkonferensen i april 1997.

”Ni är ett Guds tempel”

Vicki F Matsumori

”Vet ni inte att ni är ett Guds tempel och att Guds Ande bor i er? ... Ty Guds tempel är heligt, och det templet är ni” (1 Kor 3:16–17).

Blunda och föreställ dig ett tempel. Vilken färg har det? Hur stort är det? Har det några spiror? Hur många?

Varje tempel i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga är unikt. Salt Lake-templet i Utah har grå granitväggar och sex spiror. Templet i Cardston i Alberta i Canada har väggar av natursten och inga spiror. Även om templen ser olika ut, är alla vackra och alla är byggda för samma syfte. Särskilda förordningar som gör det möjligt för oss att återvända till vår himmelske Fader utförs i templen. Vår himmelske Fader och Jesus Kristus kan komma till templen.

Du är som ett tempel. Du skiljer dig från alla andra, och du är ett hus för Guds Ande (den Helige Anden). Aposteln Paulus sade att våra kroppar är tempel (se 1 Kor 3:16–17).

Precis som du behandlar templet med respekt, bör du behandla din kropp med respekt. Du kan göra det genom att lyda visdomsordet (se L&F 89), genom att klä dig anständigt och genom att följa president Gordon B Hinckleys råd att vara ren (se ”Profetens sex råd”, *Lilla Stjärnan*, juni 2001, s 8–9). Ett sätt att vara ren är att bara lyssna på, läsa om och se sådant ”som vår himmelske Fader tycker om” (se ”Mina evangelieideal”, *Lilla Stjärnan*, april 1999, s 8–9).

Om du har rena tankar och en ren kropp, kan du få stora välsignelser, för Herren bor ”i de rättfärdigas hjärtan” (Alma 34:36).

Instruktioner

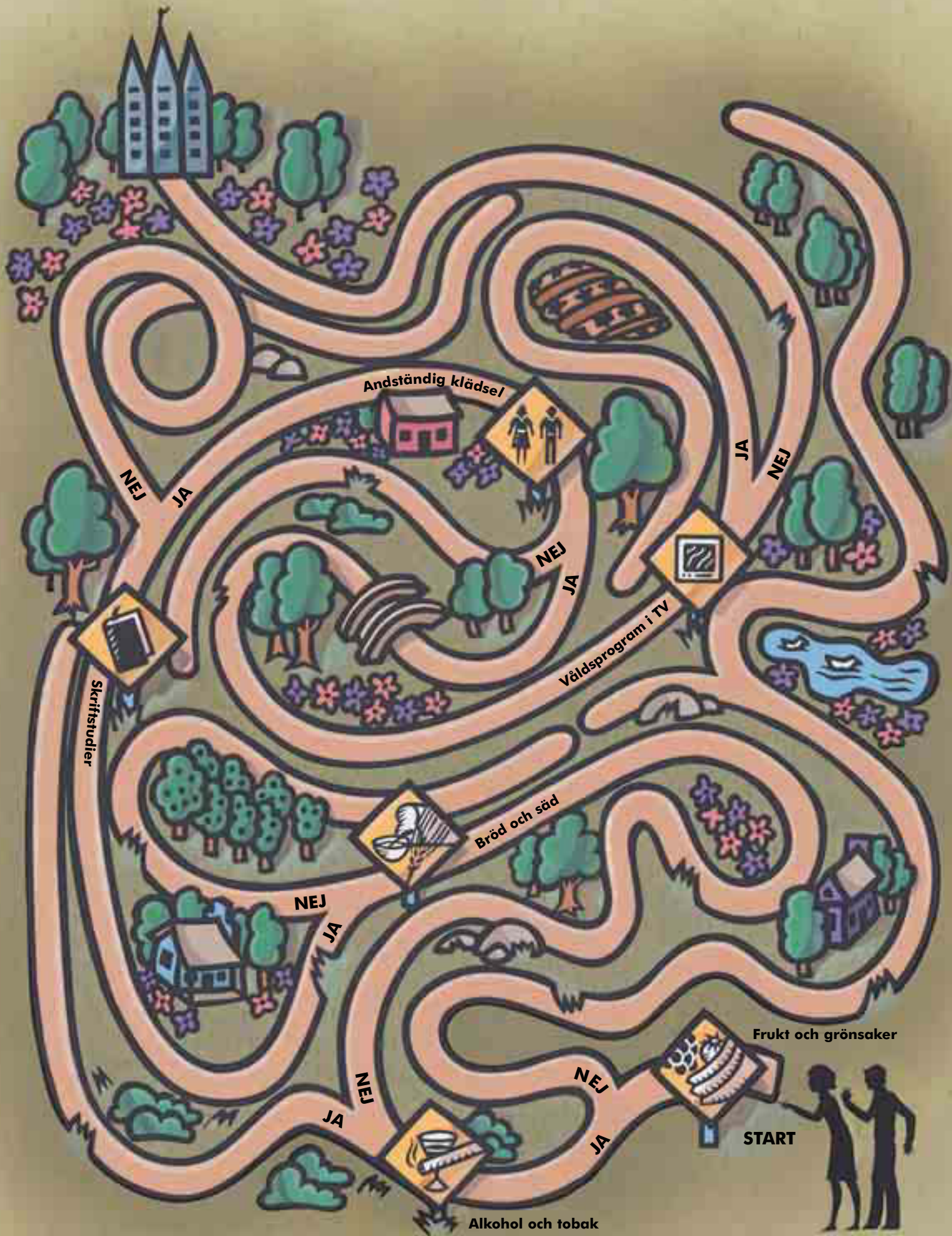
Hitta vägen genom labyrinten genom att välja JA-stigen om bilden visar något som hjälper dig att ta hand

om din kropp och själ som ett Guds tempel. Välj NEJ-stigen om det är något som inte skulle vara bra för din kropp och själ.

Förslag till samlingsstunden

1. Inbjud medlemmar i er församling eller gren att delta i en paneldiskussion med temat ”Min kropp är ett tempel”. En vecka i förväg låter du medlemmarna i panelen få veta vilka frågor som kommer att ställas till dem. Exempel på frågor: Hur länge bör man sova varje natt? Har det någon betydelse om man inte får tillräckligt med sömn? Varför är det viktigt med god hygien (att bada, gå till tandläkaren, sköta håret, tvätta händerna före måltiderna)? Varför är det viktigt att klä sig anständigt? Vad kan man göra för att göra det lättare för sig att göra rätta val? Vilket råd har president Gordon B Hinckley gett oss om hur vi ska behandla våra kroppar (se ”Profetens sex råd”, *Lilla Stjärnan*, juni 2001, s 8–9)? Låt barnen turas om att läsa frågorna. Låt panelens medlemmar frivilligt erbjuda sig att besvara frågorna. Bär vittne om de välsignelser barn kan få nu och senare som en följd av att de behandlar sina kroppar med respekt.

2. Hjälp barnen förstå det inflytande visuella medier har genom att visa hur länge en bild kan stanna kvar i sinnet, även om den bara visas en kort stund. Visa en bild av ett landskap eller av en människa i högst fem sekunder. Låt barnen blunda och se bilden framför sig. Ställ detaljerade frågor om bilden, till exempel ”Vilken färg hade flickan på kläderna?” eller ”Hur många träd fanns det på bilden?” Diskutera varför det är viktigt att se på filmer och teveprogram som är bra för oss och att bara använda bra video- och datorspel. Låt varje barn göra en teckning som handlar om en berättelse i skrifterna som de tycker mycket om. Låt varje barn hålla upp sin teckning i högst fem sekunder. När de tagit ner och gömt bilden igen, ber du de andra barnen beskriva den. Låt sedan konstnären återge berättelsen ur skrifterna och visa bilden igen. □

Andständig klädesl

NEJ

JA

JA

NEJ

NEJ

Väldsprogram i TV

Bröd och söd

NEJ

JA

NEJ

JA

NEJ

JA

Frukt och grönsaker

START

Alkohol och tobak

Skriftstudier

BARA **EN** GÅNG TILL

Teresa Weaver

Baserad på en verklig händelse

Lösningen måste finnas i det rummet. Kanske jag missade ett gömställe, tänkte Jackson.

"Hur stavar man till *kiwi*, Jackson?"

"Vad för något, fröken Grouder?"

"*Kiwi*. Hur stavar man till det? Vi har talat om rättstavningsprovet de senaste tio minuterna. Var har du varit?"

"Försökt att rädda prinsessan Mendoza", viskade Chester från sin plats bakom Jackson.

Jackson kände hur han blev varm i ansiktet.

Han hade ingen aning om hur *kiwi* stavas.

Fröken Grouder suckade när hon gav tillbaka rättstavningsprovet till

Jackson. Han hade stavat de flesta orden fel.

På hemvägen skrynklade han ihop provet och stoppade ner det i botten på sin rycksäck. Chester kom och sprang ifatt honom. "Vill du komma hem till mig och spela fotboll?"

"Nej", sade Jackson. "Jag tror jag har räknat ut hur jag ska kunna rädda prinsessan. Vill du komma hem och se?"

"Sitta där och se dig spela?" frågade Chester. "Nej tack! Det verkar som om videospel är det enda du tänker på nu för tiden." Chester vände om och gick hem till sig.

När Jackson kom hem slog han på datorn och började med videospel. *Jag ska spela ett spel*, tänkte han, *och sedan ska jag göra min läxa*.

Två timmar senare ropade hans mamma: "Maten är klar, Jackson. Vi måste skynda oss annars missar vi början av filmen."

"Jag kommer, Mendoz — hm, mamma." *Om jag bara kommer förbi den här vakten*, tänkte han. Hans hand förde skickligt styrspaken fram och tillbaka. För sent. Figuren på skärmen föll omkull. *Det är inte rättvist! Jag ska bara spela en gång till. Jag vet att jag kan klara det*.

Plötsligt blev det mycket tyst i huset. Jackson tog sin jacka och sprang till ytterdörren. Hans familj fanns inte där. Det låg en lapp på bordet. "Gått på bio. Önskar att du följt med. Kommer hem vid åttatiden. Ring morfar om du behöver något."

Det är vaktens fel alltihop! Jackson blev arg och stampade iväg mot sovrummet. Den ogjorda hemuppgiften låg på sängen. Bredvid låg hans skrifter. Han hade inte läst dem på hela veckan. Och där låg också hemaftonsboken. Det var han som skulle hålla lektionen på måndag. Men han kände inte för att göra något av detta i kväll.

Det är skönt att det är fredag, tänkte Jackson när han gick tillbaka till datorn. *Jag hinna göra allt det där i morgon*.

Men han hann inte med allt nästa dag — och inte dagen därpå heller. Och det dröjde inte länge förrän tonerna från pianot störde Jacksons koncentration under hans sista försök att rädda prinsessan. Det var hans syster som

spelade inledningspsalmen till familjens hemafton.

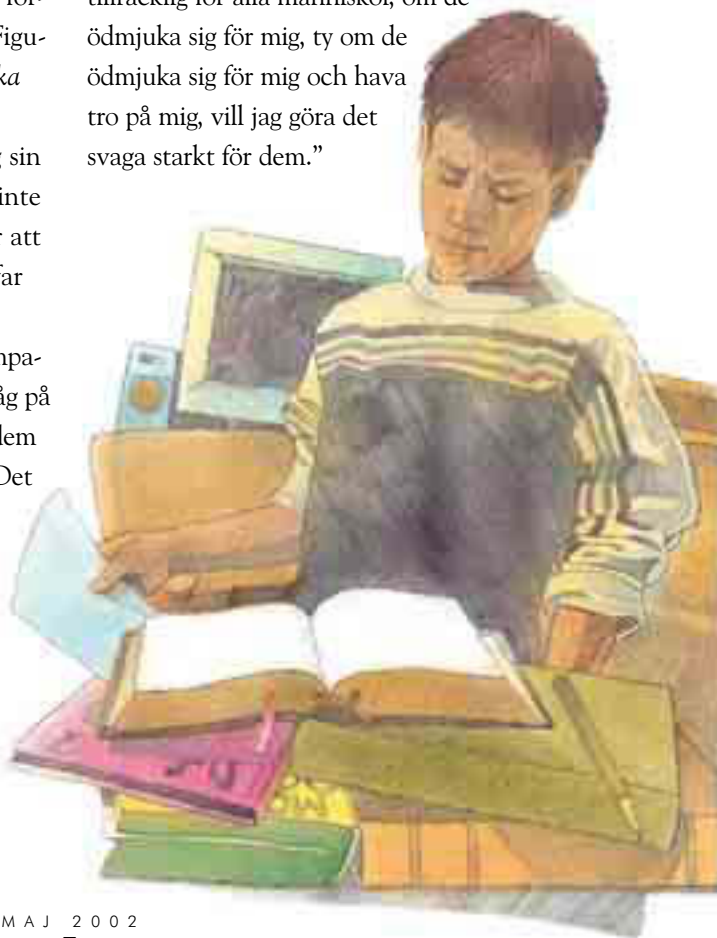
Hemaftonen! Han hade tänkt förbereda lektionen på söndagen, men han hade varit mer nära än någonsin att lyckas rädda prinsessan. Nu var det för sent att förbereda sig.

Jackson tog sina skrifter och sprang ner till hemaftonen. Han skulle hitta på något. När allt kom omkring läste de ofta ett skriftställe och talade om det så länge att de aldrig kom till lektionen. Han skulle se till att de gjorde så i kväll.

"Och hjälp oss tillämpa lektionen i våra liv", sade hans lillebror när han avslutade inledningsbönen.

Jackson slog upp skrifterna där han läst i dem senast. "Pappa, skulle du vilja läsa ett skriftställe för oss?" frågade han. "Varför inte Ether 12:27?"

Hans far läste: "Om människorna komma till mig, så vill jag visa dem deras svaghet. Jag giver människorna svaghet, så att de må bliva ödmjuka, och min nåd är tillräcklig för alla människor, om de ödmjuka sig för mig, ty om de ödmjuka sig för mig och hava tro på mig, vill jag göra det svaga starkt för dem."

"Vad tror du det betyder", frågade Jackson.

"Ja", sade hans far tankfullt, "jag tror det betyder att vi har fått svagheter för att hjälpa oss bli ödmjuka. Om vi erkänner vår svaghet och ber vår himmelske Fader hjälpa oss att övervinna den, kommer den att bli en styrka för oss."

Mamma räckte upp handen. "Såpoporer var min svaghet. Vissa dagar gjorde jag inget annat än tittade på dessa program. Teven var som en magnet som drog mig till sig. Det var inte förrän jag erkände att jag hade ett problem som jag kom på en lösning." Sedan berättade hon hur hon hade bätt vår himmelske Fader om hjälp att sluta titta på dessa program.

Jackson skruvade på sig i stolen. Det gick inte riktigt som han hade tänkt sig. Han började tänka på hur mycket tid *han* gjorde av med på videospelen.

"När jag arbetade i godisaffären", började hans storasyster, "åt jag praktiskt taget upp min lön varje vecka i form av godis. Jag bad om hjälp, och bestämde mig sedan för att begränsa mig till en viss godismängd varje dag. Om jag höll mig till det, belönade jag mig själv genom att lägga undan pengarna som godiset skulle kostat till ett par nya jeans. Vissa dagar klarade jag det inte, men efter hand så åt jag mindre godis."

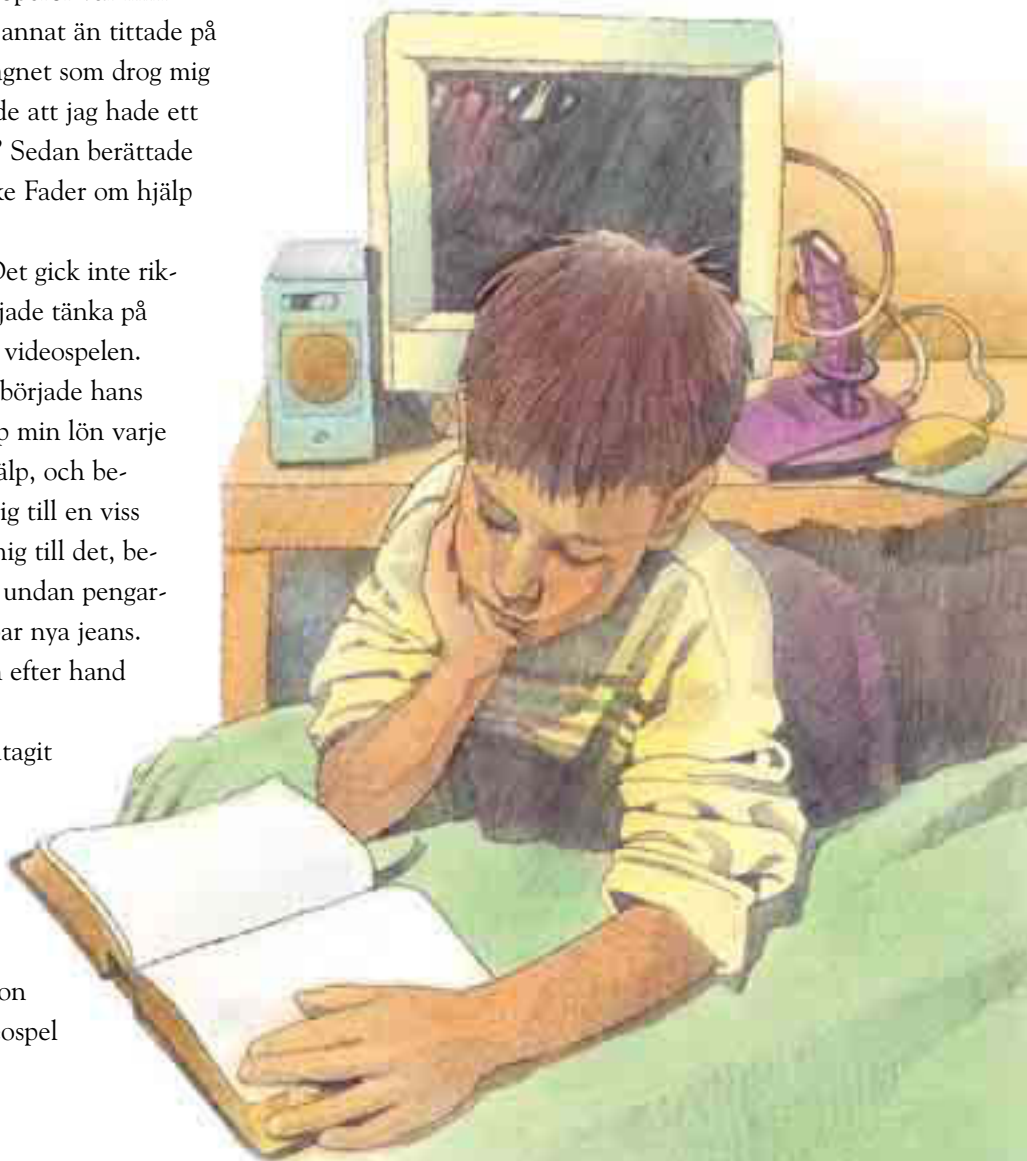
Jackson tackade alla för att de deltagit och bar sitt vittnesbörd om att även om vi alla har svagheter, kan vi övervinna dem med vår himmelske Faders hjälp. Dessa svagheter kan faktiskt också bli vår styrka.

Efter avslutningsbönen gick Jackson för att slå på datorn. Kanske ett videospel

skulle kunna hjälpa honom att glömma den ökande olustkänslan inom honom.

Men han kunde inte strunta i känslan han fått. Hade han verkligen ett problem med videospelen? Han var inte mycket med Chester eller sina andra vänner nuförtiden. Han hade för första gången fått dåligt betyg på rättstavningsprovet. Han hade inte läst skrifterna på hela veckan. Och han hade gått miste om filmen tillsammans med familjen. Han förstod att det var dags att tillämpa kvällens lektion i sitt eget liv.

Jackson vände ryggen mot datorn och gick till sitt sovrum. Han slängde sig ner på sängen och slog upp Ethers bok i skrifterna. Prinsessan fick vänta. Just nu hade han lite att läsa och tänka på. □

DEN BARMHÄRTIGE SAMARITEN

ILLUSTRATIONER PAUL MANN

Jesus använde många berättelser för att undervisa människorna och hjälpa dem att lära sig sanningen.

En dag försökte en av judarnas ledare att lura Jesus. Han frågade Jesus hur man skulle komma in i himmelen. Frälsaren frågade honom vad skrifterna sade. Ledaren sade att vi ska älska Gud och att vi också ska älska vår nästa. Jesus sade att han hade rätt. Då frågade ledaren: "Vem är då min nästa?"

Lukas 10:25–29

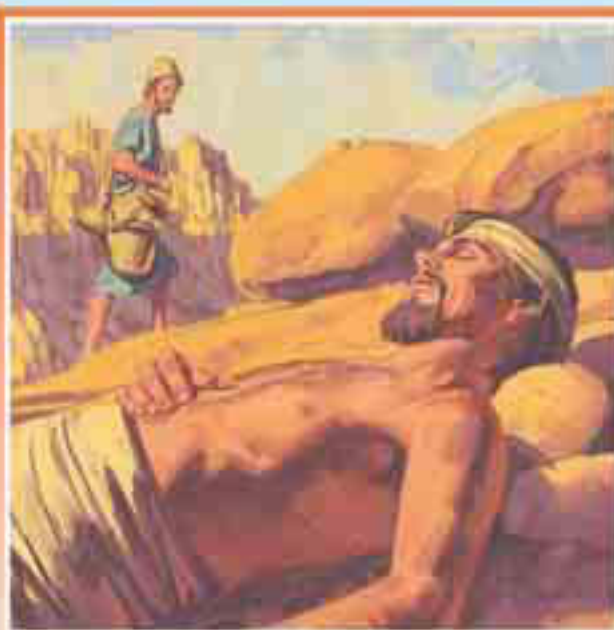
Jesus svarade med att berätta om en jude som kom gående på väg till Jeriko. Tjuvar stoppade honom, tog hans kläder och slog honom. De lämnade kvar honom på vägen, nästan död.

Lukas 10:30

Strax efter kom en judisk präst förbi och såg mannen. Prästen borde ha hjälpt honom, men i stället gick han över till andra sidan vägen.

Lukas 10:31

En judisk man som arbetade i templet kom förbi. Han borde också ha hjälpt den skadade mannen. Men också han gick över till andra sidan vägen.

Lukas 10:32

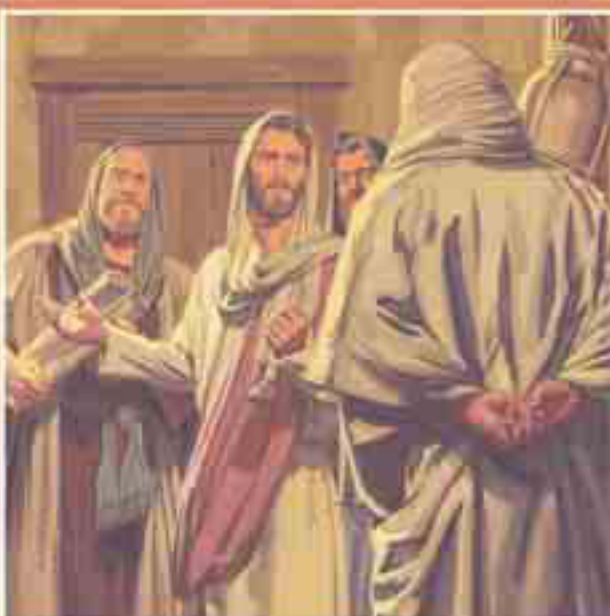
Sedan kom en samarit förbi. Judarna och samariterna tyckte inte om varandra. Men när samariten såg mannen, tyckte han synd om honom. Fastän samariten visste att mannen var en jude, skötte han om mannens sår och satte på honom kläder.

Lukas 10:33–34; Johannes 4:9

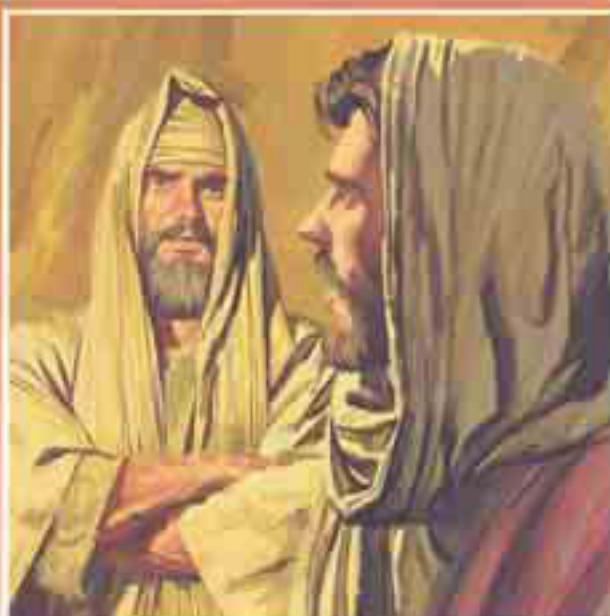
Därefter tog samariten juden till ett värdshus och skötte om honom till nästa dag. När samariten måste ge sig av, gav han värdshusägaren pengar och bad honom att ta hand om mannen.

Lukas 10:34–35

Detta var vad Jesus berättade för judarnas ledare. Sedan frågade han ledaren vilken av de tre männen som var den skadade mannens nästa.

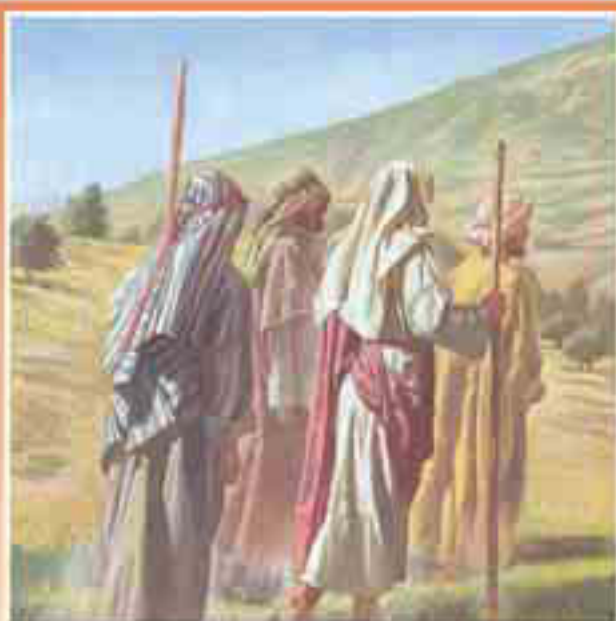
Lukas 10:36

Ledaren sade att det var samariten som var nästan eftersom han hade hjälpt honom. Jesus bad den judiske ledaren att göra som samariten.

Lukas 10:37

FÖRVANDLINGEN

ILLUSTRATIONER ROBERT T BARRETT

Jesus tog med sig Petrus, Jakob och Johannes upp på ett högt berg för att be.

Matteus 17:1; Markus 9:2; Lukas 9:28

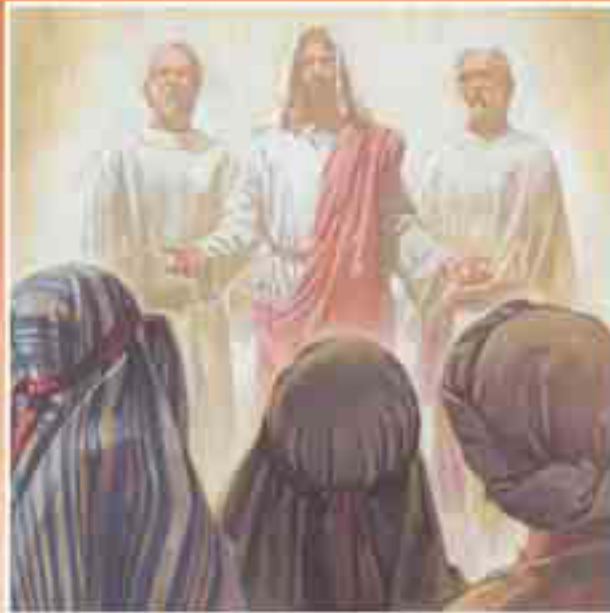
När Jesus bad föll Guds härlighet på honom, och hans ansikte lyste som solen. Två personer, Mose och Elia, visade sig tillsammans med honom. De talade med honom om hans kommande korsfästelse och försoning.

Matteus 17:2–3; Markus 9:3–4; Lukas 9:29–31

Medan Jesus bad till sin Fader somnade apostlarna.

Lukas 9:32

När de vaknade fick de se att det lyste om Jesus Kristus, Mose och Elia. De hörde vår himmelske Faders röst vittna: "Denne är min Son, den Älskade. I honom har jag min glädje. Lyssna till honom!"

Matteus 17:5; Markus 9:7; Lukas 9:32, 35

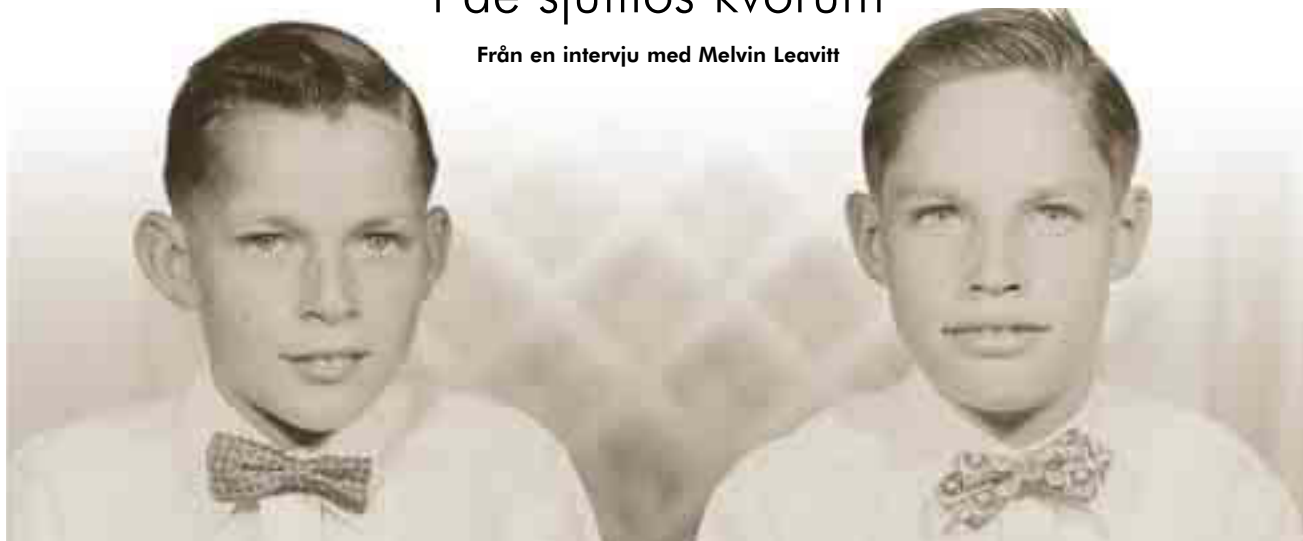
Apostlarna blev rädda och föll ner på sina ansikten. Jesus rörde vid dem och bad dem att inte vara rädda. När de tittade upp, såg de ingen utom Jesus. Han bad dem att inte berätta för någon vad de hade sett förrän han hade dött och uppstått.

Matteus 17:6–9; Markus 9:8–9

Äldste Robert J Whetten

i de sjuttios kvorum

Från en intervju med Melvin Leavitt

Jag växte upp i Colonia Juárez i Mexiko och hade en lycklig barndom.

Vi var tio barn i familjen, och min tvillingbror Bert (Albert) och jag var i mitten av syskonskaran. Vi red på hästar och fiskade och simmade i floden. Vi arbetade hårt också, gav hönsen mat, mjölkade korna och hjälpte till i pappas fruktträdgårdar.

Våra föräldrar undervisade oss om livets mening, var vi har kommit ifrån, vad som händer efter döden och om följderna av våra val. Jag lärde mig om frälsningsplanen och att vi ständigt behöver omvända oss.

Mina föräldrar sade ofta till mig: "Kom ihåg vem du verkligen är." Jag förstod inte i början, men jag lärde mig att de ville att jag skulle komma ihåg att jag var ett Guds barn.

Jag älskade Primär. Jag kan fortfarande minnas de vackra primärsångerna som vi sjöng. När jag var omkring elva år, ramlade min vän Billy av en häst och dog av skadorna. Vår primärklass sjöng "Han lever, min Förlossare" (*Psalmer*, nr 83) vid hans begravning. Dessa ord hade djup inverkan på mig. Jag visste att Billy

hade det bra, och jag visste att det vi sjöng var sant.

När Bert och jag växte upp såg vi fram emot att få gå på mission, och det gjorde vi också när vi blev gamla nog. Min mission hade en stor inverkan på mitt liv. Jag fick en djupare kunskap om evangeliet, jag lärde mig vad disciplin innebär och jag lärde mig tjäna andra. Det har varit grunden för ett lyckligt och framgångsrikt liv.

Tre månader efter det att vi kommit hem från våra missioner dödade en man min tvillingbror. Min pappa och en annan bror blev svårt skadade vid samma överfall. Vi visste vem som gjort det, men han blev aldrig arresterad. Jag lärde mig hur det känns att hata och vilja hämnas. Jag drömde till och med om att kunna skada den mannen som gjort detta fruktansvärda. Men Herren hade klargjort vad han väntade sig av mig:

"I skolen förlåta varandra, ty den som icke förlåter sin broder hans försyndelser är fördömd inför Herren, ty en större synd vilar på honom.

Jag, Herren, förlåter vem jag vill, men av eder fordras det, att I skolen förlåta alla människor" (L&F 64:9–10).

Med tiden och efter många böner kunde jag förlåta denne man. Det gjorde vi allesammans.

Som barn fick jag höra: "Om du förblir sann och trofast, kan du få träffa dessa stora människor som gick före dig och som var sanna och trofasta." Denna lära väckte en önskan inom mig att få komma dit där våra nära och kära är som har dött. Det blev mitt mål redan som ung man att vara sann och trofast intill änden.

Min son Carlos frågade mig nyligen: "Pappa, vad är du mest rädd för?"

Jag sade: "Jag tror att det jag är mest rädd för är att jag inte ska vara sann och trofast intill änden. Det är det värsta som skulle kunna hända." Sedan tillade jag: "Det jag är näst mest rädd för är att mina barn och kommande generationer inte ska vara sanna och trofasta."

Vår himmelske Fader vill att familjebanden ska vara eviga. Vänd era hjärtan till era föräldrar. Tillbringa tid tillsammans med dem. Be dem berätta för er om era mor- och farföräldrar och deras föräldrar. När jag läser berättelser om mina förfäder, får jag mycket inspiration och en förnyad önskan att leva värdigt.

Barn, jag ber er lyssna till era föräldrar. Det finns så mycket att lyssna på — teven, musik, filmer, Internet. Men se till att ni lyssnar på dem som verkligen älskar er — era föräldrar, er biskop, er primärlärare, den levande profeten, och framför allt på vår himmelske Fader och Jesus Kristus.

Mina föräldrar lärde mig hur viktigt förhållandet till

familjen är. Jag minns att min mamma sade: "Bobby, du och Bert måste ha varit goda vänner i förutttillvaron eftersom vår himmelske Fader lät er komma samtidigt till samma familj. Kan ni då inte komma lite bättre överens?"

Min hustru Raquel och jag har åtta barn och tolv barnbarn. De är vår största glädje i livet. Ett av dem, Mario, bor i Guadalajara i Mexico. En dag frågade hans primärlärare honom: "Mario, vem älskar dig?"

Han svarade utan att tveka: "Jesus och min morfar älskar mig." Han hade rätt. Själva kärnan i Jesu Kristi evangelium är kärlek. Vi älskar dem vi tjänar, och vi tjänar dem vi älskar. Alltsammans börjar i hemmet. Jesus sade att vi skulle älska vår nästa, och vilka är det som står oss närmast? Vår egen familj. Mina syskon är fortfarande mina bästa vänner. Jag älskar också mina släktingar, inklusive mina 130 kusiner. Tala om för era föräldrar att ni älskar dem. Tala om för era mor- och farföräldrar att ni älskar dem. Visa dem sedan genom era handlingar att ni verkligen menar det.

Mina föräldrar sade till mig: "Kom ihåg att din himmelske Fader vill att du ska komma tillbaka till honom." Kom ihåg det ni också, barn. Det är ungefär som när föräldrar skickar ett barn till skolan på morgonen — de vill och förväntar sig att han eller hon ska komma hem på eftermiddagen. Vår himmelske Fader skickade oss till jorden för att lära oss mycket, och han vill att vi ska komma tillbaka till honom när skoltiden på jorden är över. En dag vill jag vara där min pappa och mamma och Bert är. Jag vill komma hem. □

1. Tio år gammal (till vänster) med sin tvillingbror Albert. 2. Vid ett dop 1963. 3. Som missionär 19 år gammal. 4. Den dag han gifte sig med Raquel. 5. Med sin familj på en dotters bröllop.

Skriftställelekub

Scott Sudbury

Instruktioner

1. Montera skriftställelekuben på ett kartongark, klipp längs de streckade linjerna och vik de hela linjerna så att de bildar en kub. Vik in flikarna och klistra ihop dem.

2. Läs på en hemafton om de fem personer i Gamla testamentet som är avbildade på kubens. Se Första Moseboken 22 (Abraham); Första Moseboken 42–45 (Josef); Andra Moseboken 3 (Mose); Ester 4–5 (Ester); Daniel 6 (Daniel).

3. Turas om att rulla kubens och berätta något om personen på bilden som är på ovansidan. Varje gång en ny bild kommer upp på ovansidan, berätta då något nytt

om den personen. Om den tomma sidan kommer upp, berätta då om en person i Gamla testamentet som inte finns med på kubens.

4. *Variation för äldre barn:* Ge en poäng för varje rätt svar. Vem som helst av spelarna kan protestera mot påståendet och alla spelarna försöker sedan finna bevis i skrifterna som talar för eller emot påståendet. Om påståendet är riktigt, får den spelare som gjorde påståendet och spelaren som fann beviset i skrifterna en extra poäng. Om bevis tas fram som visar att påståendet är felaktigt, får den som protesterade och spelaren som fann beviset en poäng vardera. □

Faraos dotter finner Mose i vassen, av George Soper

MED TILLSTÅND AV MUSEUM OF CHURCH HISTORY AND ART

"Och faraos dotter kom ner till floden för att bada ... När hon fick se korgen i vassen skickade hon dit sin slavinna för att hämta den. Hon öppnade den och fick syn på barnet, och se, det var en pojke, och han grät. Hon kände medlidande med honom" (2 Mos 2:5-6).

"Hur ska vi tjäna honom som gjorde det möjligt för oss att få evigt liv? Kung Benjamin ger oss svaret i det råd han gav till sitt folk: 'När I stå i edra medmänniskors tjänst [ären I blott] i eder Guds tjänst.'" Se äldste L Tom Perry, "Lära sig tjäna", sidan 10.

